Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ

THE ORTHODOX OBSERVER

ΤΟΜΟΣ Γ΄ ΑΡΙΘΜ 67

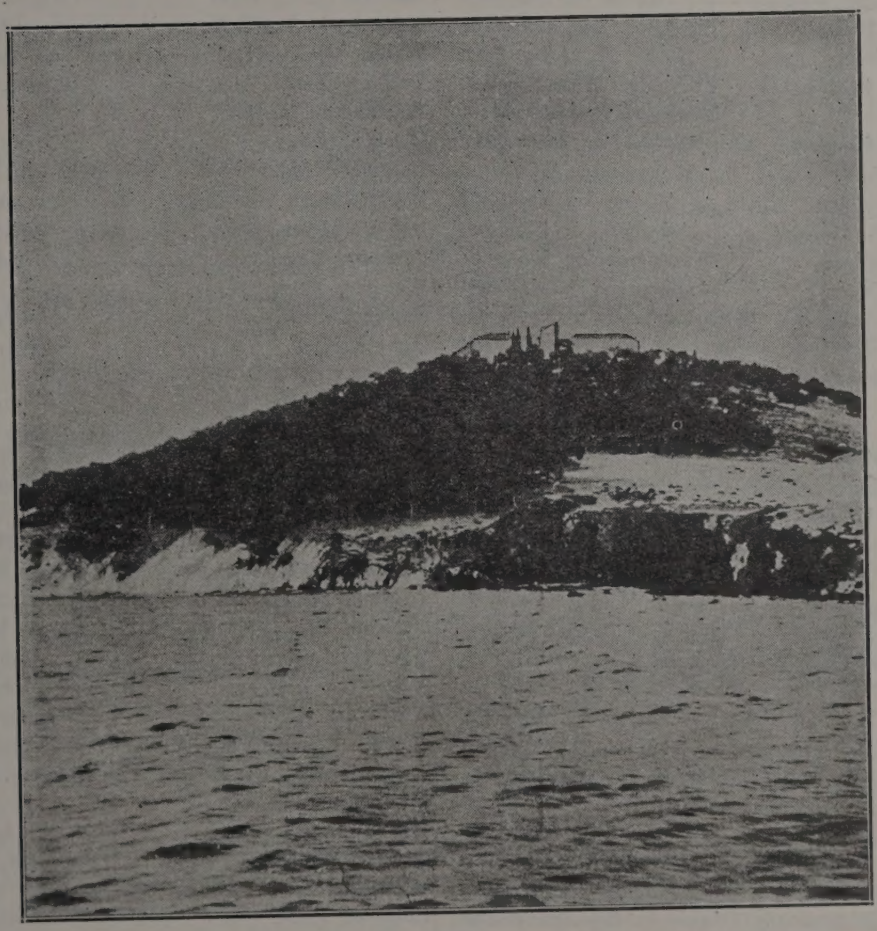

Η ΣΕΒΑΣΜΙΑ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΣΧΟΛΗ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΥ ΕΝ ΧΑΛΚΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ.

ΠΡΟΝΟΙΑ-ΤΗΣ-ΕΛΛΗΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ-ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Published Bi-weekly by the Greek Archdiocese Publications Association
Publication Office:
240 West 23rd Street, New York, N. Y.
Editorial and Advertising Offices:
Greek Archdiocese, 25-19 30th Drive, Astoria, N. Y.
Tel. AStoria 8-1653

Yearly Subscriptions:
United States and Canada $2.00—Foreign $2.50
Ten Cents a Copy
Vol. III. No. 67. — September 26, 1937.
Entered as second class matter Nov. 21, 1934, at the post office at New York, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΓΑΜΩΝ

	'Ονοματεπώνυμον νυμφευθέντων		Κοινότης	Τελέσας τὸν Γάμον 'Ιερεὺς
'Ιουλ. 4	Πέτρος Ε. Κοντούλης	Δέσπανα Π. Κητάκου (Τὸ γένος Δ. Τσαμουρᾶ)	Brooklyn, N. Y.	Αἰδ. 'Ιωάννης Στρογγυλὸς
» 4	Γρηγόριος Κ. Μαγκίνας	'Αρετὴ Θ. Πασχάλη	Astoria, L. I., N. Y.	'Αρχιμ. Γερμανὸς Πολυζωΐδης
» 4	Νικόλαος Γ. Σομαρίπας	'Ελένη Σ. Σταματοπούλου	Jamaica, L. I., N. Y.	Αἰδ. Μιχαὴλ 'Ανδρεάδης
» 4	Κωνστ. Ι. Δόνης	'Ελένη Β. Ἀναγνώστη	Staten, Island, N. Y.	'Αρχιμ. 'Ιωάν. 'Ασλανίδης
» 4	Θεοφάνης Ι. Κοτσοβέλος	'Ελένη Β. Λυμπεροπούλου	Pueblo, Colo.	'Αρχιμ. 'Ησαΐας Πασχόπουλος
» 4	Παντελῆς Ν. Σκλίας	'Αθηνᾶ Π. Πουπουλίδου	Washington, D. C.	Αἰδ. Θωμᾶς Δανιὴλ
» 4	Γεώργιος Ι. Φλούδας	Αἰκατ. Μ. Καπετανοπούλου	Chicago, Ill.,	Αἰδ. Νικήτας Κεσές
» 4	'Ιωάννης Καλλῆς	Παναγιώτα Α. Σοφοῦ	Baltimore, Md.	'Αρχιμ. Ἰωακεὶμ Παπαχρίστου
» 4	Πανταζῆς Δ. Τόλος	'Ελένη Π. Τσαφαρᾶ	Lowell, Mass.	Αἰδ. Δημήτριος Σγοῦρος
» 4	'Αθανάσιος Γ. Σκανδάλης	Φωτεινὴ Ι. Βλαχάκη	Lowell, Mass.	Αἰδ. Ἰωσὴφ Ξανθόπουλος
» 4	Τρύφων Γ. Νότης	'Αφροδίτη Στεργίου	Peabody, Mass.	Αἰδ. Γεώργ. Οἰκονομίδης
» 4	Χρῆστος Μ. Μίτσης	Δημητροῦλα Α. Πάντου	Webster, Mass.	Αἰδ. 'Ηλίας Λεοντίδης
» 4	Δημ. Η. Σγουμπᾶκος	Θεοδώρα Χ. Κουτσουρούμπου	Detroit, Mich.,	'Αρχιμ. 'Ιωακ. Δουλγεράκης
» 4	'Ιωάννης Δ. Ζυγούρης	Φωτοῦλα Δ. 'Αντωνοπούλου	Detroit, Mich.	'Αρχιμ. 'Ιωακεὶμ Δουλγεράκης
» 4	'Ιωάν. Κ. 'Αθανασόπουλος	Παγώνα Π. Μαργιέλου (Τὸ γένος Ξύγκου)	Nashua, N. H.	Αἰδ. Χρῆστος Παπαχρήστου
» 4	Γεώργιος Β. Τόμος	"Αννα Δ. Μπρούτσου	Nashua, N. H.	Αἰδ. Χρῆστος Παπαχρήστου
» 4	Μιχαὴλ Ν. Φίκαρης	Καλλιόπη Ε. Παγώνη	N. S. Pittsburgh,, Pa.	Αἰδ. Νικόλαος Τριανταφύλλου
» 4	Γεώργιος Σπανὸς	Ρουμπίνη 'Αρβανίτου	Milwaukee, Wis.	'Αρχιμ. Βενιαμὶν Κόλλιας
» 5	Γεώργιος Β. Μποζίκας	Κυπαρίσσω Ι. Γ. Μπίκουλη	Fitchburg, Mass.	Αἰδ. 'Ιω. Μιχαηλίδης
» 5	Ναπολέων Κ. Γαβριὴλ	"Αννα Γ. Τσουλαμάνη	Providence, R. I.	Αἰδ. Παναγιώτης Μιχαηλίδης
» 7	'Ανδρέας Α. Μπακρούζης	'Αντωνία Ἀρμεντάνη	New York City	Αἰδ. Νικόλαος 'Ανδρεόπουλος
» 8	Μιχαὴλ Ν. Νικολάου	Σταυροῦλα Χ. Λαμπροπούλου	Ipswich, Mass.	Αἰδ. 'Ιοβιανὸς Λαυρακᾶς
» 10	Leroy C. J. Ziegele	Κυριακοῦλα Δ. Δραγατάκου	Chicago, Ill.	'Αρχιμ. Εἰρηναῖος Τσουρουνάκης
» 11	Σαρ. Ε. 'Ελευθεριάδης	Μαρία Π. Τριανταφυλλίδου	New York City	Αἰδ. Μεθόδιος Κουρκουλῆς
» 11	Χαράλαμπος Γεωργίου	Γιαννοῦλα Μ. Χριστοφιάδου	New York City	Αἰδ. Βασίλ. Παπανίκας
» 11	Παναγιώτης Χ. Τσιμτσίρης	'Ελένη Α. Μπότσικα	New York City	'Αρχιμ. Χρυσ. Παπαλάμπρου
» 11	Γεώργιος Ι. Βοϊδομάτης	Μαρία Γ. Σούτσου	Astoria, L. I., N. Y.	'Αρχιμ. Γερμ. Πολυζωΐδης
» 11	'Ασημάκης Ν. Μπαϊμᾶς	'Αγγελ. Δ. Νικολοπούλου	Astoria, L. I., N. Y.	'Αρχιμ. Γερμανὸς Πολυζωΐδης
» 11	Σπυρίδων Α. Χαραλαμπόπουλος	'Αγγελ. Τ. Κοκκινοῦ	Washington, D. C.	Αἰδ. Θωμᾶς Δανιὴλ
» 11	Γεώργιος Λάμπρου	Χάϊδω Γεωργίου	Garry, Ind.	'Αρχιμ. Εἰρ. Κωσσιμάτης
» 11	Κωνστ. Γ. Γεωργακόπουλος	"Ολγα Χ. Μπακολέα	Detroit, Mich.	'Αρχιμ. 'Ιωακεὶμ Δουλγεράκης
» 11	'Ορφεὺς Ι. Καρατζᾶς	'Αναστασία Ι. Καψιμάλλη	Portland, Me.	Αἰδ. Πέτρος Καίσαρης
» 11	Χαράλαμπος Θ. Λῶλος	Μαρία Γ. Βασιλακοπούλου	Chicopee Falls, Mass.	Αἰδ. Λεωνίδας Δημοσθένους
» 11	Δημήτριος Χ. Ζερβᾶκος	'Αγγελικὴ Σ. Κοσιοπούλου	Holyoke, Mass.	Αἰδ. Χαράλαμπος 'Ανδρεόπουλος
» 11	Γεώργιος Α. Νικολόπουλος	Δήμητρα Π. Πρεκετὲ	Pontiac, Mich.	Αἰδ. 'Αλέξανδρος Παπαστεφάνου
» 11	Γ. Ι. Παναγόπουλος	Εὐφροσύνη Σοφία Λ. Λουκαρέα	Akron, Ohio,	Αἰδ. 'Ιωάννης Καπινεκᾶς
» 11	Κωνστ. Π. Κωστάκης	Μαρία Μανωλίτση	Monessen, Pa.	Αἰδ. Πέτρος Παπαδᾶκος
» 11	Βασ. Δ. Δημητριάδης	'Ελισσάβετ Κ. Παπασωτηρίου	N. S. Pittsburgh,, Pa.	Αἰδ. Νικόλαος Τριανταφύλλου
» 11	'Αχιλλεὺς Ν. Τσάκωνας	'Ανδρονίκη Π. Γεωργιάδου	Milwaukee, Wis.	'Αρχιμ. Βενιαμὶν Κόλιος

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐτέλεσαν τοὺς γάμους αὐτῶν κατὰ τὰς τελευταίας ἑβδομάδας καὶ δὲν βλέπουν τὸ ὄνομά των εἰς τοὺς πίνακας τούτους, νὰ εἰδοποιήσουν τὸ Γραφεῖον τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς, διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς τοιαύτης παραλείψεως.

Ο ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ, ΠΡΟΝΟΙΑ ΤΗΣ
ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ, 25-19 30th Drive, Astoria, L. I. N. Y.

ΕΤΟΣ Γ'. Ἀριθ. 67. Διευθυντής: Ἀρχιμ. ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ ΚΑΒΑΔΑΣ 26 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1937

Η ΔΥΝΑΜΙΣ ΤΗΣ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΙΔΗΣΕΩΣ

«Καὶ ἡ Ἐκκλησία θὰ δεχθῇ τὸ τετελεσμένον γεγονὸς τῆς ψηφίσεως τοῦ νόμου. Διότι δὲν ἔχει καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἀρνηθῇ τὸν νόμον»

Μὲ αὐτὰς τὰς δύο φράσεις ἐτελείωσεν ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς Σερβίας κ. Στογιαντίνοβιτς τὸν λόγον του, διὰ τοῦ ὁποίου οὗτος τὴν 23 Ἰουλίου ἐ. ἔ. ηὐχαρίστησεν εἰς τὴν Βουλὴν τοὺς βουλευτὰς οἱ ὁποῖοι ἐψήφισαν ὑπὲρ τοῦ Κογκορδάτου μετὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας.

Δὲν θὰ ἀσχοληθῶμεν εἰς τὸ ἄρθρον τοῦτο μὲ τὸ ζήτημα τοῦ νομίμου ἢ μὴ τῆς συνάψεως τοιούτου Κογκορδάτου οὔτε θὰ εἰσέλθωμεν εἰς τὰς θρησκευτικοπολιτικὰς ἐσωτερικὰς συγκρούσεις τοῦ ὁμοδόξου γείτονος καὶ φίλου κράτους τῆς Γιουγκοσλαυΐας· ἀλλὰ θὰ λάβωμεν τὰς ἀνωτέρω φράσεις τοῦ Πρωθυπουργοῦ καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων θὰ παρουσιάσωμεν τὴν ἀστοχίαν αὐτῶν. Διότι τὰ πράγματα ἀπέδειξαν ὅτι οὔτε τὸ γεγονὸς τῆς ψηφίσεως τοῦ νόμου, μολονότι εἶναι τετελεσμένον, εἶχε καμμίαν δύναμιν, οὔτε καὶ ἡ Ἐκκλησία προκειμένου περὶ Ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων εἶναι ἀνίσχυρος, ὅπως ἐφαντάσθη πρὸς στιγμὴν ὁ τόσον κατὰ τὰ ἄλλα σώφρων Πρωθυπουργός.

Ὡς εἶναι γνωστόν, παρ' ὅλην τὴν ἐπιψήφισιν τοῦ νόμου, τὸ Κογκορδᾶτον ἔμεινεν ἄγραφος χάρτης. ἡ Κυβέρνησις τὸ ἠκύρωσε διότι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία τῆς Σερβίας εἶχε τὴν δύναμιν νὰ ἀρνηθῇ τὸν νόμον.

Τὴν δύναμιν αὐτὴν δὲν ἤντλει ἡ Ἐκκλησία ἀπ' εὐθείας ἐκ τῶν νόμων τοῦ κράτους· ἀλλ' ὡς ἀπεδείχθη τὴν ἤντλει ἀπὸ τὴν ψυχικὴν δύναμιν τὴν ὁποίαν εἶχον οἱ Ταγοὶ αὐτῆς καὶ ἀπὸ τὴν σύμπνοιαν καὶ ὁμοφωνίαν αὐτῶν, προκειμένου περὶ τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν. Ἀλλ' ὄχι ὀλιγώτερον τὴν δύναμιν αὐτὴν τὴν ἤντλησεν ἡ Ἐκκλησία καὶ ἀπὸ τὴν θρησκευτικὴν συνείδησιν τοῦ Ὀρθοδόξου Σερβικοῦ λαοῦ, ὅστις, ὅπως καὶ ὁ Ἑλληνικὸς λαός, καθ' ὅλους τοὺς ὑπὲρ ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἔθνους ἀγῶνας αὐτοῦ ἐμάχετο ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος, ἔχων πάντοτε ἀκάματον συμμαχητὴν τὸν Ἱ. Κλῆρόν του, ἐκ τοῦ ὁποίου ὄχι ὀλίγοι ἦσαν πρωτεργάται εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτούς.

Τὴν δύναμιν αὐτὴν τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν δυστυχῶς ὑπετίμησεν ἡ Κυβέρνησις, τὴν εἶχε καὶ τὴν ἐχρησιμοποίησε τὸ Σερβικὸν Πατριαρχεῖον καὶ ἠρνήθη τὸν νόμον διὰ τοῦ ὁποίου ἠνοίγετο διάπλατα ἡ θύρα εἰς τὰς προπαγανδιστικὰς συνήθεις καὶ ἀκαταβλήτους ἐνεργείας τῶν Ἰησουϊτῶν καὶ ἄλλων ταγμάτων τὰ ὁποῖα χρησιμοποιεῖ ἀριστοτεχνικῶς ἡ Παπικὴ Ἐκκλησία ὅπως διαστρέφῃ τὰς συνειδήσεις καὶ σχηματίζῃ μεγάλα ρεύματα πρὸς ἐπιβολὴν τῆς δυνάμεως αὐτῆς.

Ἡ ὀργὴ τοῦ λαοῦ, ἐξεγερθέντος κατὰ τῆς κυβερνήσεως καὶ ταχθέντος παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Ὀρθοδόξου Ἱεραρχίας, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ ἀφορισμοὶ ἐναντίον τῶν πρωτοστατῶν εἰς τὸ κίνημα ὑπὲρ τῆς ἐλευθέρας δράσεως τοῦ Πάπα ἐν Κροατίᾳ πρῶτον καὶ κατὰ νόμον μὲ τὸν κατόπιν δὲ κίνδυνον καί τῆς λοιπῆς Γιουγκοσλαυΐας καὶ ὑπούλως, ἠκύρωσαν τὸν νόμον ὅστις ἐν τῇ Βουλῇ ἐψηφίσθη μὲ ψήφους 167 ἐναντίον 129.

Εἰς τὸ Κογκορδᾶτον περιελαμβάνετο καὶ ἄρθρον περὶ ἐγκρίσεως τοῦ προγράμματος μαθημάτων εἰς τὰ Παπικὰ Σχολεῖα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως. Τοῦτο ἡ Σερβικὴ Κυβέρνησις ἐθεώρησε καὶ διεκήρυξεν ὡς σπουδαίαν προστασίαν τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως δῆθεν τῶν μαθητῶν καὶ ἐκμηδένισιν προσηλυτιστικῶν καὶ ἀντεθνικῶν ἐνεργειῶν τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ἐγράφη τοῦτο ἐπανειλημμένως. Ἀλλὰ μόνον ἀφελεῖς ἄνθρωποι, ἢ ἀδιάφοροι περὶ τὴν θρησκευτικὴν διαπαιδαγώγησιν τῶν μαθητῶν, ἢ καθ' ὁλοκληρίαν ἀγνοοῦντες τὴν ἱστορίαν τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰς μεθόδους αὐτῆς, δύνανται νὰ πιστεύουν ὅτι τὸ μέτρον αὐτὸ εἶναι ἱκανὸν νὰ περιορίσῃ τοὺς Ἰησουΐτας καὶ τοὺς συνεργάτας αὐτῶν. Τὸ μὲν πρόγραμμα μαθημάτων εἶναι δυνατὸν νὰ εἶναι ἐν ἀπολύτῳ τάξει ἀπέναντι τῶν νόμων τοῦ κράτους. Ἀλλὰ τὴν κατ' ἰδίαν ἐξάσκησιν ἐκκλησιαστικῆς καὶ

Θεοδ. Κοκκινάκη, Δ. Θ.
Διακόνου

ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ ΚΑΙ ΘΕΟΣ

Εἰς τὸ προηγούμενον ἄρθρον ἐζητήθη ἡ πηγὴ τῆς νομοθεσίας τῆς συνειδήσεως. Διότι ἐφ' ὅσον παρεδέχθημεν ὅτι ἐπὶ τῆς συνειδήσεως ὑπάρχει νομοθεσία πρέπει νὰ εὕρωμεν καὶ ποῖος εἶναι ὁ νομοθέτης. Καὶ τὸν ἐζητήσαμεν εἰς τὴν σύγχρονον σκέψιν. Χωρὶς νὰ τὸν εὕρωμεν. Ἠρευνήσαμεν διὰ νὰ τὸν ἀνακαλύψωμεν εἰς τὴν γνώμην τῆς κοινωνίας, χωρὶς νὰ ἐπιτύχωμεν. Τὸν ἐζητήσαμεν ἀκόμη καὶ εἰς τὸν ἑαυτόν μας. Ἀλλ' εἴδαμεν ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ εἶναι τὸ ἐγώ μας ὁ νομοθέτης, διότι περιπίπτομεν εἰς λογικὸν σφάλμα.

Καὶ κατελήξαμεν εἰς τὸ λογικὸν συμπέρασμα ὅτι ὁ νομοθέτης οὗτος συνταυτίζεται μὲ τὸν δημιουργὸν τῆς συνειδήσεως, μὲ Ἐκεῖνον ποὺ εἶναι τὸ Πρόσωπον τὸ ὁποῖον προϋποθέτει ἡ ὕπαρξις τοῦ νόμου. Καὶ αὐτὸ τὸ πρόσωπον τὸ ὀνομάζομεν Θεόν.

Ἀλλ' ὡς ἤδη ἀνεφέραμεν ἡ συνείδησις δὲν ἔχει μόνον νομοθετικὴν ἐξουσίαν, ἀλλὰ καὶ ἐκτελεστικὴν δύναμιν διὰ τῆς ὁποίας ἐποπτεύει τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων της καὶ μαρτυρεῖ τὴν συνταύτισιν τῶν πράξεών μας μὲ αὐτούς.

Καὶ δυνάμεθα πάλιν νὰ ἐρωτήσωμεν. Ἀπὸ ποῦ λαμβάνει τὴν δύναμιν ταύτην ἡ συνείδησίς μας; Ποῖος εἶναι ὁ μάρτυς αὐτὸς ὁ ὁποῖος δρᾷ μέσα μας καὶ κατορθώνει νὰ στρέφῃ τὰς δηλώσεις του ἐπὶ τῶν προσωπικῶν ζητημάτων μας εἴτε θέλομεν εἴτε δὲν θέλομεν; Ποῖος εἶνε ὁ μάρτυς αὐτὸς ποὺ δὲν κατορθώνει κανεὶς νὰ ἐξαγοράσῃ; Δὲν ἐξαγοράζεται μὲ χρυσάφι. Δὲν συνθλίβεται καὶ δὲν πιέζεται καὶ δὲν ὑποχωρεῖ μὲ τῆς ἐκδικήσεως τὰς ἀπειλάς. Δὲν κερδίζεται μὲ τῆς κολακείας τοὺς ἐπαίνους. Ποῖος εἶναι ὁ μέγας αὐτὸς ἐκτελεστὴς ποὺ δὲν δέχεται συγχώρησιν ἀλλ' ὑπογράφει τὸν νόμον τὸν ὁποῖον νομοθετεῖ ἡ συνείδησις καὶ ζητεῖ τὴν ἐφαρμογήν του εἰς τὴν ζωήν μας; Ποῖος εἶναι αὐτὸς ποὺ γνωρίζει ἐπὶ ὅλων τῶν ζητημάτων τὴν πραγματικότητα τῶν προϋποθέσεων, ποὺ κρατεῖ τὴν αἰτίαν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δικαιοσύνης;

Εἰς μάτην δυνάμεθα νὰ λέγωμεν ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὴν Κοινωνίαν. Διότι ἡ συνείδησις, ὡς ἤδη ἀνεγνωρίσθη, ἀρνεῖται πολλάκις τὴν μαρτυρίαν τῆς κοινωνίας καὶ μᾶς καλεῖ φαύλους καὶ κακοὺς ὅταν ἡ κοινωνία μᾶς θεωρῇ ἐναρέτους καὶ ἀγαθούς. Εἰς μάτην δυνάμεθα νὰ λέγωμεν ὅτι προέρχεται ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μας. Διότι ἂν πραγματικῶς προήρχετο ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μας δὲν θὰ εἴχομεν τὴν δύναμιν νὰ διαμαρτυρώμεθα δριμύτατα πολλάκις κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μας. Ἐνῷ τὴν ἔχομεν καὶ εἰς μεγάλην μάλιστα βαθμίδα.

Ἐπειδὴ λοιπὸν ἡ συνείδησίς μας μαρτυρεῖ σταθερῶς τὴν ἀλήθειαν καὶ τὴν δικαιοσύνην καὶ ἐπειδὴ ἡ μαρτυρία αὐτὴ δὲν προέρχεται ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μας οὔτε καὶ ἀπὸ τὴν Κοινωνίαν, διὰ τοῦτο πρέπει νὰ προέρχεται ἀπὸ κάποιαν πηγὴν δικαίου, ἀπὸ κάποιαν πηγὴν ἀληθινῆς ἁγιότητος. Καὶ εἶναι γεγονὸς ποὺ μαρτυρεῖ ἡ λογική μας καὶ ἡ πεῖρά μας καὶ ἡ μελέτη μας, ὅτι ἡ ἐκδήλωσις τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἁγιότητος προϋποθέτει πάντοτε Π ρ ό σ ω π ο ν.

Καὶ δυνάμεθα ἑπομένως νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἕνα τέτοιο Ἅγιον Πρόσωπον ποὺ μαρτυρεῖ τὰς προθέσεις μας καὶ μᾶς παρακολουθεῖ εἰς ὅλας τὰς ἐκδηλώσεις τῶν σκέψεων καὶ τῶν πράξεών μας, δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ συνταυτίζεται μὲ ὅ,τι ὀνομάζομεν Θεόν, τὴν δύναμιν ἡ ὁποία νομοθετεῖ ἐπὶ τῆς συνειδήσεώς μας καὶ ἡ ὁποία μᾶς προτρέπει εἰς τὴν ἐφαρμογὴν τῶν νόμων αὐτῶν καὶ ἡ ὁποία μαρτυρεῖ τὴν πρὸς τοὺς νόμους τούτους πιστότητα τῶν πράξεών μας.

Χωρὶς τὴν παραδοχὴν τῆς ὑπάρξεως τοῦ Προσώπου αὐτοῦ, τὰ αἰσθήματα τοῦ ἐπαίνου καὶ τῆς τύψεως, τὰ ὁποῖα ἀκολουθοῦν τὴν κρίσιν τῆς συνειδήσεως ὡς ἀποφάσεις ἀνέκλητοι τοῦ δικαστηρίου της, μένουν χωρὶς ἔννοιαν, ἐκδηλώσεις ἀνικανότητος, ἀντιφάσεις ποὺ μαρτυροῦν τὴν ἀδυναμίαν μας πρὸς ἐναρμόνισιν τῶν σκέψεών μας μὲ τὴν λογικὴν καὶ τὴν ἀλήθειαν. Τότε μόνον αἱ τύψεις καὶ οἱ ψόγοι καὶ αἱ κατηγορίαι ποὺ αἰσθανόμεθα μέσα μας ἔχουν ἔννοιαν καὶ σημασίαν ὅταν αἱ πράξεις εἶναι μία προσβολὴ κατὰ ἑνὸς προσωπικοῦ ὄντος.

Ἐὰν πρὸς στιγμὴν εἴπωμεν ὅτι δὲν εἴμεθα ὑπεύθυνοι διὰ τὰ πονηρά μας ἐνθυμήματα καὶ τὰς ἐκδηλώσεις καὶ τὰς πράξεις μας ἀπέναντι κανενὸς μεγαλυτέρου ἀπὸ ἡμᾶς, τότε γεννᾶται τὸ ζήτημα τοῦ διατὶ νὰ δημιουργῆται μέσα μας ἡ ἀδυναμία τῆς ἐνοχῆς, ποὺ παραλύει τὸ σῶμα καὶ τὸ πνεῦμά μας, καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ φόβου καὶ αἱ σκέψεις τῆς τιμωρίας. Ἐὰν δὲν ὑπῆρχε ὑποκειμενικὴ αἴσθησις τῆς ὑπάρξεως Ἑνὸς πρὸ τοῦ ὁποίου εἴμεθα ὑπεύθυνοι, ὁ ἐγκληματίας δὲν θὰ ἐστέκετο τόσον ἄγρυπνος καὶ ταραγμένος μπροστὰ εἰς τὸ μυριόστομο φάσμα τῆς ἐνοχῆς του καὶ δὲν θὰ ἠσθάνετο φάβον κατακρίσεως καὶ φόβον δικαιοκρισίας μεγαλύτερον ἀπὸ τὸν φόβον τὸν ὁποῖον αἰσθάνεται πρὸ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ἀνθρωπίνης δικαιοσύνης.

Πάντοτε τοιαῦται εὐθύναι ἔχουν σχέσιν μὲ πρόσωπα. Δὲν εἶναι δυνατὸν πράγματα ἀπρόσωπα καὶ ἄψυχα νὰ μᾶς κρατοῦν ὑπευθύνους ἀπέναντί των. Διότι τότε θὰ εἴμεθα κατώτεροι ἀπὸ αὐτά.

Καὶ ἐὰν ὕστερα ἀπὸ μίαν κακόβουλον καὶ φθονεράν μας ἐνέργειαν, αἰσθανώμεθα δακρυσμένην καὶ ἐντροπιασμένην λύπην ὁμοίαν μὲ ἐκείνην ποὺ γεμίζει τὴν καρδιά μας ὕστερα ἀπὸ τὸ ξυλοκόπημα μὲ τὸ ὁποῖον ἐπληρώσαμε τὰς εὐεργεσίας τῆς μητέρας μας. Καὶ ἐὰν ὕστερα ἀπὸ μίαν εὐγενῆ

αἰσθηματικῆς διαστροφῆς εἰς τὰς ἁπαλὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν ὑπούλως καὶ τεχνηέντως οὕτως ὥστε οὗτοι νὰ καθίστανται φορεῖς τοῦ μικροβίου ἐκκλησιαστικῶν καὶ πολιτικῶν διενέξεων ἐν τῇ χώρᾳ των, ποῖος νόμος θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἀποτελεσματικῶς;

Μὲ τὴν πεποίθησιν αὐτὴν καὶ μὲ τὴν ἀγάπην πρὸς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν του, γενεσιουργὸν καὶ στήριγμα τῆς ἐθνικῆς ἀποκαταστάσεως καὶ διατηρήσεως αὐτοῦ, ὁ Ὀρθόδοξος Σερβικὸς λαὸς ἐτάχθη παρὰ τὸ πλευρὸν τῆς Ἱεραρχίας του καὶ ἐνίκησε καὶ οὕτω προκειμένου περὶ ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων ἡ Ἐκκλησία διέψευσε τὰς πεποιθήσεις τοῦ Πρωθυπουργοῦ, ὅτι «Καὶ ἡ Ἐκκλησία θὰ δεχθῇ τὸ τετελεσμένον γεγονὸς τῆς ψηφίσεως τοῦ νόμου, διότι δὲν ἔχει καὶ τὴν δύναμιν νὰ ἀρνηθῇ τὸν νόμον.»

καὶ φωτεινήν μας πρᾶξιν ποὺ φανερώνει ἀνωτερότητα ἀληθινὴν καὶ ἠθικὴν ὡραιότητα, χαιρώμεθα τὴν ἰδίαν χαρὰν καὶ αἰσθανώμεθα τὴν ἰδίαν ἱκανοποιητικὴν εὐχαρίστησιν ποὺ ἀκολουθεῖ τὸν δίκαιον ἔπαινον ποὺ ἀπεσπάσαμεν ἀπὸ ἕνα πατέρα, τότε πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι ἔχομεν μέσα μας μίαν εἰκόνα κάποιου προσώπου πρὸς τὸ ὁποῖον στρέφεται ἡ ἀγάπη μας καὶ ὁ σεβασμός μας, εἰς τὸ γέλασμα τοῦ ὁποίου εὑρίσκομεν τὴν εὐτυχίαν μας, εἰς τὸν θυμὸν τοῦ ὁποίου τρέμομεν καὶ ἀποθαρρυνόμεθα καὶ σκορπιζόμεθα.

Καὶ ἀφοῦ τὸ αἴτιον τῶν συγκινήσεων αὐτῶν δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἀνήκῃ εἰς τὸν κόσμον τοῦ φαινομένου πρέπει νὰ εἶναι ὑπερφυσικὸν καὶ Θεῖον. Καὶ τοιουτοτρόπως τὰ φαινόμενα τῆς συνειδήσεως ὡς μία ὑπαγόρευσις μᾶς βοηθοῦν διὰ νὰ συλλάβωμεν εἰς τὴν σκέψιν μας τὴν εἰκόνα ἑνὸς Ὑπάτου Κυβερνήτου καὶ Δικαστοῦ, Ἁγίου, Δικαίου, Παντεπόπτου καὶ Ἀνταποδότου, τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἐξέτασις λοιπὸν τῆς συνειδήσεώς μας ἐνδυναμοῖ εἰς τὸ νὰ συμπεράνωμεν ὅτι ἀκριβῶς ὅπως τὸ μάτι ἀνταποκρίνεται εἰς πράγματα θεατὰ καὶ τὸ αὐτὶ εἰς πράγματα ἀκουστὰ καὶ ὁ λόγος εἰς πράγματα λογικά, τοιουτοτρόπως πρέπει καὶ ὁ νόμος τῆς συνειδήσεώς μας νὰ ἀνταποκρίνηται καὶ νὰ συσχετίζηται μὲ μίαν δύναμιν ἡ ὁποία νομοθετεῖ. Ἡ μαρτυρία τῆς συνειδήσεώς μας πρέπει νὰ ἀνταποκρίνεται εἰς μίαν ὀρθοκρισίαν ἡ ὁποία ἐκτελεῖ, καὶ οἱ ἔπαινοι καὶ αἱ κατηγορίαι εἰς μίαν δικαιοσύνην ἡ ὁποία δικάζει. Καὶ ἐπειδὴ ἡ Δύναμις καὶ ἡ Ὀρθοκρισία καὶ ἡ Δικαιοσύνη εἶναι οὐσιαστικὰ προσόντα ἑνὸς Προσώπου, διὰ τοῦτο πρέπει νὰ δεχθῶμεν ὅτι ἡ Προσωπικὴ Δύναμις εἶναι Νοητικὴ ἀφοῦ κάνει νόμους, ὅτι ἡ Προσωπικὴ Ὀρθοκρισία εἶναι παγγνωστικὴ ἀφοῦ τελείως ἐπιθεωρεῖ καὶ τὰ ἐσώτατα τοῦ ἠθικοῦ χαρακτῆρος καὶ ὅτι ἡ προσωπικὴ Δικαιοσύνη εἶναι Ὑψίστη ἀφοῦ ἐκδίδει ἀποφάσεις ἀνεκκλήτους.

Ἡ Σοφὴ Δύναμις καὶ ἡ Παγγνωστικὴ Ὀρθοκρισία καὶ ἡ Ὑψίστη Δικαιοσύνη πρὸ τῆς ὁποίας γονατίζομεν καὶ ἐν ὥρᾳ θλίψεως καὶ ἐν στιγμαῖς παραβάσεως ἀλλὰ καὶ ὅταν ἀκόμη οὐδὲν παρέβημεν καὶ ὁμολογοῦμεν μὲ βαθεῖαν κατάνυξιν τὸ «Ἥμαρτον ἐνώπιόν Σου». Αὐτὴ ἡ Δύναμις ποὺ μᾶς καλεῖ μακρὰν τῆς ἁμαρτίας, ἡ ὁποία διαβιβρώσκει καὶ ὅταν ἀκόμη ἀκτινοβολῇ, ὑποσκάπτει καὶ ὅταν ἀκόμη δὲν φανερωθῇ. Αὐτὴ ἡ Δύναμις ποὺ κατέστρωσε μέσα ἕνα νόμον πνευματικῆς βαρύτητος διὰ νὰ μᾶς σύρῃ μακρὰν τῆς γῆς καὶ νὰ μᾶς προσελκύσῃ εἰς τὸν ἑαυτόν της. Αὐτὴ ἡ Δικαιοσύνη ποὺ ἐξαπλώνει μέσα μας τὸν σπινθῆρα τοῦ δικαίου, ποὺ μὲ τὴν σκέψιν μας ἀναρριπίζεται διὰ νὰ μεταβληθῇ εἰς φλόγα τῆς αἰωνίου δικαιοσύνης, εἶναι ἡ Δύναμις καὶ ἡ Ὀρθοκρισία καὶ ἡ Δικαιοσύνη ποὺ εἶναι ὁ Θεός.

Διαδόσατε τὸν «ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΝ». Συστήσατε καὶ εἰς τοὺς φίλους σας νὰ ἐγγραφοῦν συνδρομηταί του. Ὡρίσαμεν ἐτησίαν συνδρομὴν μόνον δολλ. 2.00 διὰ νὰ γίνῃ κτῆμα ὅλων τῶν Ἑλληνικῶν Ὀρθοδόξων οἰκογενειῶν τῆς Ἀμερικῆς. Εἶνε ἡ ὑγιεινοτέρα πνευματικὴ τροφὴ πάσης ἡλικίας.

THE ORTHODOX OBSERVER
25-19 30th Drive, Astoria, New York

ΦΙΛ. ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

25-19 30th Drive, Astoria, N. Y.

Σήμερον, τῇ 8ῃ Σεπτεμβρίου 1937, ἡμέρᾳ Τετάρτῃ καὶ ὥρᾳ 3 μ. μ., τὸ Κεντρικὸν Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητος Ἑλληνίδων Ἀμερικῆς καὶ τὰ Διοικητικὰ Συμβούλια τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων τῆς Μείζονος Νέας Ὑόρκης, συνελθόντα εἰς συνεδρίαν ἐν τῷ Ι. Καθεδρικῷ Ναῷ Νέας Ὑόρκης, ὑπὸ τὴν προεδρείαν τῆς Ἀντιπροέδρου κ. Τζίνας Ψιακῆ, μετὰ προσευχὴν, προέβημεν εἰς τὴν λῆψιν τῶν κάτωθι ψηφισμάτων:

Αον

Ἡμεῖς αἱ Ἑλληνίδες σύζυγοι καὶ μητέρες ἐν Ἀμερικῇ, συναισθανόμεναι βαθύτατα τὴν θέσιν τῆς Ὀρθοδόξου μας Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας ἐν τῇ χώρᾳ ταύτῃ καὶ τὴν ὑψηλήν μας ἀποστολήν, ψηφίζομεν παμψηφεὶ ὑπὲρ τῆς Προπαρασκευαστικῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Ἱερᾶς μας Ἀρχιεπισκοπῆς πρὸς μόρφωσιν τῶν μελλόντων διδασκάλων καὶ ἱερέων ἀπὸ τὰ παιδιά μας καὶ διὰ τὰ παιδιά μας, καὶ καλοῦμεν εἰς ἐνθουσιώδη συναγερμὸν καὶ ἐκστρατείαν ὑπὲρ τοῦ ἔργου τούτου τὰς τριακοσίας Φιλοπτώχους Ἀδελφότητάς μας καὶ ὅλας τὰς Ἑλληνικὰς Γυναικείας Ὀργανώσεις μας ἐν Ἀμερικῇ. Ἐπὶ πλέον δὲ ὁρίζομεν μίαν ὑποτροφίαν δι' ἕνα μαθητὴν ἐν τῇ Σχολῇ ταύτῃ ἐκ Νέας Ὑόρκης.

Βον.

Κατανοοῦσαι τὴν ὑπερτάτην ἀνάγκην τῆς ἱδρύσεως Ὀρφανοτροφείου, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοὐλάχιστον, διὰ τὴν πόλιν καὶ Πολιτείαν Νέας Ὑόρκης, ἀποφασίζομεν παμψηφεὶ νὰ προβῶμεν αἱ Φιλόπτωχοι Ἀδελφότητες Νέας Ὑόρκης εἰς ἵδρυσιν ὀρφανοτροφείου τοῦ ὁποίου τὴν συντήρησιν καὶ διοίκησιν θέλομεν ἀναλάβει ἡμεῖς. Διὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς προκαταρκτικῆς ἐργασίας συνεστήθη Προσωρινὴ Ἐπιτροπὴ ἐκ Κυριῶν τοῦ Κεντρικοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου καὶ ἐξ ἄλλων Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων Νέας Ὑόρκης.

Γον.

Ἀποφασίζομεν παμψηφεὶ, ὅπως ὅλα τὰ Φιλόπτωχα Τμήματα Νέας Ὑόρκης ἀποστείλωμεν ἀντιπροσώπους εἰς τὸ Τοπικὸν Συνέδριον τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων Νέας Ὑόρκης καὶ Νέας Ἀγγλίας, ἐν Σπρίγκφιλντ Μάσσ., τὴν 3ην-4ην Ὀκτωβρίου ἐ. ἔ.

Τὸ παρὸν ἀποφασίζεται νὰ ἀποσταλῇ, 1) εἰς τὸν ἀξιότιμον Ἑλληνικὸν Τύπον Νέας Ὑόρκης καὶ τῶν ἄλλων πόλεων, πρὸς τὸν ὁποῖον ἐκφράζομεν εὐχαριστίας διὰ τὴν ἐνίσχυσίν του πρὸς τὴν Ἀδελφότητά μας καὶ θερμὴν παράκλησιν, ὅπως εὐαρεστηθῇ νὰ δημοσιεύσῃ τὸ ψήφισμα τοῦτο, 2) εἰς τὰς Φιλοπτώχους Ἀδελφότητάς μας καὶ τὰς λοιπὰς Ἑλληνικὰς Γυναικείας Ὀργανώσεις ἐν Ἀμερικῇ.

Τὸ Κεντρικὸν Διοικητικὸν Συμβούλιον

Ἡ Ἀντιπρόεδρος ΤΖΙΝΑ Ν. ΨΑΚΗ

Ἡ Γραμματεὺς ΕΛΠΙΝΙΚΗ Δ. ΖΩΓΚΟΥ

Ἀρχιμανδ. Ἀθιναγ. Καβάδα
Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς

ΤΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΤΑΞΕΩΣ

Τὴν 20ὴν Αὐγούστου αἱ ἐργασίαι τοῦ Παγκοσμίου Χριστιανικοῦ Συνεδρίου τοῦ Edinburgh of Scotland ἔληξαν.

Σχετικῶς μὲ αὐτὰς ἀπέστειλα ἐκεῖθεν ἐπιστολήν μου πρὸς τὸν Ὀρθόδοξον Παρατηρητήν, τὴν τετάρτην ἡμέραν τῶν ἐργασιῶν αὐτοῦ, ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος. Εἰς αὐτὴν προέλεγον, κρίνων ἐκ τῶν μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐργασιῶν, ὅτι τὰ ἀποτελέσματα δὲν θὰ ἦσαν τοιαῦτα ὥστε ἀμέσως ἢ ἐμμέσως νὰ καθαρίσουν τὸν πλήρη ἐμποδίων δρόμον τῆς ἑνώσεως. Ἀναφέρω δὲ ἐκεῖ προχείρως καὶ τοὺς κυριωτέρους λόγους τῆς τοιαύτης προβλεπομένης ἐκβάσεως. Τὸ ἴδιον ἀκριβῶς δύναμαι ἀδιστάκτως νὰ ἐπαναλάβω καὶ τώρα ὁπότε αἱ ἐργασίαι ἔληξαν.

Παρὰ ταῦτα ἐπιμένω, ὅτι τὸ Συνέδριον αὐτὸ ὡς καὶ τὸ πρὸ δεκαετίας διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν συνελθὸν ἐν Lausanne τῆς Ἑλβετίας, καθὼς καὶ ὅσα θὰ ἀκολουθήσουν πιθανῶς κατὰ δεκαετίαν, εἶνε ἱστορικοὶ σταθμοὶ μεγάλης σημασίας.

Μετὰ ἕνα δύο αἰῶνας ἴσως ἡ ἀνθρωπότης θὰ ἔχῃ λύσῃ τὰ μεγάλα καὶ φοβερὰ προβλήματα, τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζει πρὸ παντὸς κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους καὶ τὰ ὁποῖα ἐχώρισαν αὐτὴν εἰς ἐθνικὰ καὶ ταξικὰ ἀδιάλλακτα στρατόπεδα· καὶ τότε ἀσφαλῶς ἡ ἱστορία θὰ ἐκτιμήσῃ δεόντως καὶ θὰ ἀναγράψῃ εἰς τὰς δέλτους αὐτῆς πᾶσαν εὐγενῆ προσπάθειαν, ἡ ὁποία εἰς τὸ μεταξὺ διάστημα λαμβάνει χώραν πρὸς συνδιαλλαγὴν τῶν ἀνθρωπίνων σκέψεων καὶ αἰσθημάτων εἰς οἱονδήποτε πεδίον, εἴτε φυλετικόν, εἴτε θρησκευτικόν, εἴτε ταξικόν, εἴτε ἄλλο τι.

Δὲν εἶνε μικρὸν τὸ γεγονός, ὅτι ἐκ τῶν περάτων τοῦ κόσμου ἀντιπρόσωποι διαφόρων Ἐκκλησιῶν ἢ Χριστιανικῶν ὁμάδων διαφόρων φυλῶν καὶ γλωσσῶν, ἐξεκίνησαν παρὰ τὰ ἔξοδα καὶ τοὺς κόπους καὶ συνηθροίσθησαν εἰς τὴν βορειοτάτην Σκωτίαν, μὲ τὴν εὐγενεστάτην προσπάθειαν, ὅπως ἐν πνεύματι ἀδελφικῷ, διὰ κοινῶν προσευχῶν πρὸς τὸν μόνον Δοτῆρα τῆς εἰρήνης, εὕρουν τὸν τρόπον τῆς ἐπανορθώσεως τῶν ρηγμάτων εἰς τὸ Χριστιανικὸν οἰκοδόμημα, τὰ ὁποῖα οἱ προπάτορες αὐτῶν πρὸ τριακόσιων ἐτῶν διήνοιξαν. Ἡ εὕρεσις βέβαια τρόπου τῆς ἐπανορθώσεως ταύτης δὲν εἶνε εὔκολος, ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐλαττώνει τὴν ἀξίαν τῆς προσπαθείας, ὅταν αὕτη πηγάζῃ ἐξ ἐλατηρίων χριστιανικῶν, ἀδελφικῶν, ὡς ἀναμφισβητήτως τὰ ἐλατήρια τῆς κινήσεως ταύτης εἶναι. Καὶ μόνον τὸ γεγονός, ὅτι ἡ προσπάθεια αὕτη καταβάλλεται εἰς χρόνους, καθ' οὓς οἱ κυβερνῶντες τοὺς λαοὺς κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν καὶ ἐνσπείρουν φυλετικὰ μίση ἀδυσώπητα, καὶ ἡ θάλασσα, ἡ ξηρὰ καὶ αἱ χῶραι τοῦ αἰθέρος ἀντηχοῦν τρομακτικὰ ἀπὸ τὴν ἀδιάκοπον κλαγγὴν τῶν ἀδελφοκτόνων ὅπλων, καὶ αἱ προκλήσεις πρὸς αἱματοχυσίαν διασταυροῦνται μεταξὺ Κυβερνήσεων καθημερινῶς, εἶνε ἀρκετὸν νὰ σημειώσῃ σταθμὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀνθρωπότητος.

Δὲν εἶνε μικροτέρας σημασίας τὸ ὅτι ἀπὸ τὰ πέρατα τοῦ κόσμου χίλιοι περίπου χριστιανοί, ὑψηλῆς διανοητικῆς ἀναπτύξεως κατὰ τὸ πλεῖστον, διαφόρων φυλῶν, γλωσσῶν καὶ δογματικῶν ἀντιλήψεων συναθροίζονται εἰς μίαν πόλιν καὶ ἐκεῖ ὑπὸ τοὺς θόλους ἑνὸς Ναοῦ, ἐν κοινῇ δὶς τῆς ἡμέρας προσευχῇ ἐπιζητοῦν τὴν Θ. ἀντίληψιν, ὅπως φωτισθῇ ὁ νοῦς καὶ ἡ καρδία αὐτῶν τῶν Ἐκκλησιῶν ἢ ὁμάδων τὰς ὁποίας ἀντιπροσωπεύουν καὶ διαλυθῶσι τὰ ἐκεῖ σκότη τοῦ παρελθόντος, ἵνα ἐν ἑνὶ πνεύματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ δοξάζηται ὁ Θεὸς ἐν πάσῃ γωνίᾳ τῆς γῆς. Τοῦτο εἶνε [illegible] νὰ ἀπασχολήσῃ τὸν ἀνθρωπιστήν, ψυχολόγον καὶ ἱστορικὸν τοῦ μέλλοντος.

Μὲ τὴν πεποίθησιν δὲν αὐτήν, χωρὶς νὰ ἐπηρεασθῶ ἀπὸ τὰ σημερινὰ ἀποτελέσματα, θὰ ἀπασχολήσω τὰς στήλας τοῦ Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ εἰς δύο-τρία τεύχη, ὄχι μόνον ἵνα καταστήσω γνωστὴν τὴν πορείαν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπὶ πλέον, ἵνα καὶ εἰς τὰς στήλας ταύτας ὁ ἱστορικὸς τοῦ μέλλοντος εὕρῃ ἴχνη τῆς ἀναληφθείσης πορείας δι' ἧς ἡ ψυχικῶς ἀσθενὴς ἀνθρωπότης ζητεῖ τὴν ἀνάρρωσιν αὐτῆς.

Ἀλλ' εἶπον εἰς τὴν ἀπὸ Edinburgh ἐπιστολήν μου, ὅτι τὰ ἄρθρα ταῦτα θὰ ἀποβλέπουν κυρίως εἰς τὴν συμμετοχὴν τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ Συνέδριον. Διότι θὰ ἐγράφοντο τόμοι ἐὰν ἐπεχείρουν νὰ ἀνασκοπήσω τὰς ἐργασίας τοῦ Συνεδρίου ἀπὸ ἀπόψεως πάσης χριστιανικῆς ἀποχρώσεως χωριστά. Βεβαίως εἰς τὴν ἐργασίαν μου ταύτην ἐξ ἀνάγκης, διακρίνων τὴν ὀρθόδοξον ἄποψιν ἀπὸ τὰς ἄλλας, θίγω καὶ μερικὰ σημεῖα δογματικὰ αὐτῶν· ἀλλὰ τοῦτο θὰ γίνεται ὅσον τὸ δυνατὸν βραχυλογικῶς, ὅσον δηλ. εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖον.

Καὶ πρῶτον ἀναφέρω ὅτι ἀριθμητικῶς οἱ ἀντιπρόσωποι τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν ἀπετέλουν εἰς τὸ Συνέδριον πολὺ μικρὸν μέρος, συγκριτικῶς πρὸς τὸ σύνολον τῶν ἀντιπροσώπων τῶν Προτεσταντικῶν Ἐκκλησιῶν. Εἴκοσι ἦσαν οἱ Ὀρθόδοξοι εἰς τὸ σύνολον τῶν 450 Προτεσταντῶν.

Ἡ Ρουμανικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δυστυχῶς ἀπέσχε· δὲν γνωρίζω τοὺς λόγους τῆς ἀποχῆς, ἀλλὰ δὲν διστάζω οἱοιδήποτε καὶ ἂν ἦσαν, νὰ χαρακτηρίσω αὐτοὺς ἀνεπαρκεῖς πρὸς δικαιολογίαν τῆς ἀποχῆς. Ἡ Σερβικὴ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δυστυχῶς, ἀλλ' ἀκουσίως ἀπέσχε. Κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας μετέστη πρὸς Κύριον ὁ Πατριάρχης τῆς Σερβικῆς Ἐκκλησίας Βαρνάβας ἀφήνων μάλιστα τὴν Ἐκκλησίαν εἰς φοβερὸν σάλον ἐξ αἰτίας τοῦ ἀγῶνος αὐτῆς πρὸς τὴν Κυβέρνησιν ἐν σχέσει πρὸς τὸ Κογκορδάτον μετὰ τῆς Ρωμαϊκῆς Ἐκκλησίας. Οὕτω, ἡ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Μητροπολίτου Δαλματίας Εἰρηναίου Ἐπιτροπὴ τῆς Σερβίας ἡ ὁποία εἶχεν ὁρισθῇ, κατέστη ἀδύνατον νὰ συμμετάσχῃ τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συνεδρίου.

Τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων ἀνέθεσε τὴν ἀντιπροσωπείαν του εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀντιπροσωπείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Σεβασμ. Μητροπολίτην Θυατείρων Γερμανὸν καὶ δὲν ἀπέστειλε χωριστὸν ἀντιπρόσωπον ἕνεκα τῆς ἐκκρεμοῦς καταστάσεως τοῦ Πατριαρχικοῦ ζητήματος, μὴ δοθείσης εἰσέτι λύσεως ὑπὸ τῆς Ἀγγλικῆς Κυβερνήσεως.

Ἡ Ἐκκλησία Κύπρου ὡσαύτως, μὴ διασκεδασθεισῶν

οὐδὲ ἐκεῖ ἀκόμη τῶν διαφορῶν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν καὶ εὑρισκομένων τῶν Μητροπολιτῶν αὐτῆς ἐν ἐξορίᾳ ἀνέθεσε τὴν ἀντιπροσωπείαν εἰς τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Θυατείρων Γερμανόν.

Ἡ Ρωσσικὴ Ἐκκλησία ἑνὸς λαοῦ χριστιανικοῦ 140 ἑκατομμυρίων εὑρισκομένου ἐν φοβερῷ διωγμῷ, ἐνῷ θὰ ἠδύνατο νὰ ἀντιπροσωπευθῇ τοὐλάχιστον διὰ τριάκοντα Ἱεραρχῶν καὶ Θεολόγων αὐτῆς, ἀντεπροσωπεύθη μόνον ὑπὸ πέντε ἐκ τῶν εὑρισκομένων ἐν ἐξορίᾳ.

Οὕτω ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἀντεπροσωπεύθη ὡς ἑξῆς:

ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Σεβασμ. Μητροπολίτης Θυατείρων Γερμανός, Πατριαρχ. Ἔξαρχος.
Μ. Ἀρχιμανδρίτης Μιχαὴλ Κωνσταντινίδης, Ἱ. Προϊστάμενος τῆς Ἑλλ. Κοινότητος Λονδίνου,
Ἀρχιμανδρίτης Ἀθηναγόρας Καβάδας, Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς Β. καὶ Ν.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ

Σεβασμ. Μητροπολίτης Ἀξώμης Νικόλαος.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΑΝΤΙΟΧΕΙΑΣ

Σεβασμ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀντώνιος.

ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΩΝ

Διὰ τοῦ Σεβασμ. Μητροπολίτου Θυατείρων.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΥΠΡΟΥ

Ὡσαύτως, διὰ τοῦ Σ. Μητρ. Θυατείρων.

ΡΩΣΣΟΙ ΕΝ ΕΞΟΡΙΑ

Σεβασμ. Μητροπολίτης Παρισίων Εὐλόγιος,
Σεβασμ. Μητροπολίτης Βιέννης Σεραφείμ,
Οἱ Καθηγηταὶ τῆς Ρωσσικῆς Θεολογ. Ἀκαδημίας Παρισίων:
Πρωτοπρεσβύτερος Σέργιος Μπουλγκάκωφ,
Πρεσβύτερος Γεώργιος Φλορόβσκυ,
Ἀρχιμανδρίτης Κασσιανός,
Λέων Ζάντερ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Οἱ Καθηγηταὶ τῆς Θεολογ. Σχολῆς τοῦ Ἐθν. Πανεπιστημίου Ἀμίλκας Ἀλιβιζᾶτος καὶ Παναγ. Μπρατσιώτης, ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θυατείρων.

ΠΟΛΩΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Μητροπολίτης Βαρσοβίας καὶ Πολωνίας Διονύσιος,
Ὁ Καθηγ. Ν. Ἀρσένιεφ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ

Μητροπολίτης Σόφιας, Σεβασμ. Στέφανος,
Πρωτοπρεσβύτερος Στέφανος Ζάγκωφ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΑΛΒΑΝΙΑΣ

Σεβασμ. Ἐπίσκοπος Κορυτσᾶς Εὐλόγιος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΛΑΤΒΙΑΣ

Πρωτοπρεσβύτερος John Janson.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΛΥΣΕΙΣ ΑΠΟΡΙΩΝ

Rockford, Ill., 26 Ἰουνίου 1937

Ὀρθόδοξον Παρατηρητήν,

Παρακαλῶ ὅπως γνωρίσητε ἡμῖν διὰ τοῦ Περιοδικοῦ τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἐὰν ἐπιτρέπεται νὰ μεταφέρουν τὴν κολυμβήθραν ἐκ τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ βαπτίζουν παιδιὰ εἰς τὰς οἰκίας καὶ εἰς ἄλλας Πολιτείας. Ἐπίσης ἐὰν ἐπιτρέπεται εἰς λαϊκοὺς νὰ μεταφέρουν τὸ Δισκοπότηρον ἀπὸ τὴν θέσιν ποὺ τὸ βάζει ὁ Ἱερεὺς καὶ νὰ τὸ πάῃ εἰς ἄλλην Πολιτείαν.

Μεθ' ὑπολήψεως

Πέτρος Σωτηρίου ἢ
PETER SOTER

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ

Ἡ Ἱερὰ Κολυμβήθρα τοῦ Βαπτίσματος καθὼς καὶ οἱονδήποτε ἄλλο ἱερὸν σκεῦος τῆς Ἐκκλησίας δὲν πρέπει νὰ μεταφέρωνται ἀπὸ τὸν Ναὸν εἰς ἰδιωτικοὺς οἴκους, ἀσχέτως ἐὰν ὁ οἶκος εἶνε εἰς τὴν πόλιν ὅπου εἶνε ὁ Ναὸς ἢ εἰς ἄλλην πόλιν. Μόνον ὅταν παρίσταται ἀναπόφευκτος ἀνάγκη νὰ γίνῃ βιαστικὰ τὸ Ἱερὸν Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος, ἕνεκα ἐπικειμένου θανάτου τοῦ παιδιοῦ καὶ μάλιστα ἐν ὥρᾳ νυκτὸς ὁπότε δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃ ἄλλως πως, τότε δύναται νὰ μεταφερθῇ ἡ Ἱ. Κολυμβήθρα.

Ἄνευ ὅμως τοιαύτης ἐπειγούσης ἀνάγκης τὸ Ἱερὸν Μυστήριον τοῦ Βαπτίσματος εἶνε ἐπιβεβλημένον νὰ τελῆται πάντοτε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἐὰν ἡ ἀπόστασις τοῦ τόπου εἰς τὸν ὁποῖον ζῇ ἡ οἰκογένεια εἶνε πολὺ μεγάλη καὶ ἐν ὥρᾳ χειμῶνος δύσκολος ἡ μετάβασις τριῶν-τεσσάρων προσώπων μὲ τὸ παιδίον εἰς πόλιν ὅπου εἶνε ἡ Ἐκκλησία καὶ θὰ γίνῃ κατ' οἰκονομίαν τὸ Μυστήριον κατ' οἶκον, τότε τὸ δοχεῖον εἰς τὸ ὁποῖον θὰ γίνῃ ἡ Βάπτισις πρέπει νὰ εἶνε καινουργὲς καὶ μετὰ τὴν Βάπτισιν νὰ μὴ γίνῃ χρῆσις αὐτοῦ εἰς τὰς οἰκιακὰς ἀνάγκας, ἀλλὰ νὰ δοθῇ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἵνα χρησιμεύσῃ τοῦ λοιποῦ μόνον δι' ἐκκλησιαστικὰς χρήσεις.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν δευτέραν ἐρώτησιν: «ἐὰν ἐπιτρέπεται λαϊκὸς νὰ μεταφέρῃ τὸ Ἅγιον Δισκοπότηρον ἀπὸ τὴν θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν τὸ ἔχει τοποθετήσῃ ὁ Ἱερεὺς εἰς ἄλλην», ἡ ἀπάντησις εἶνε, ὅτι οὔτε δὲν χωρεῖ τοιαύτη ἐρώτησις.

Εἰς τὸ Ἅγιον Δισκο-πότηρον τελεῖται ἡ ἀναίμακτος θυσία καὶ τὰ ἱερὰ ταῦτα σκεύη, ἀφοῦ εἶνε προωρισμένα καὶ χρησιμοποιοῦνται διὰ τὸ φρικτότερον τῶν Θείων Μυστηρίων, κανεὶς ἀπολύτως ἄλλος δὲν δύναται νὰ ἐγγίζῃ καὶ νὰ τὰ μεταφέρῃ, μάλιστα ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἐκτὸς τοῦ Ἱερέως. Εἰς οὐδένα δὲ ἄλλον τόπον εἶνε δυνατὸν νὰ ὑπάρχῃ τὸ Δίσκο-πότηρον παρὰ μόνον εἰς τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν, ἢ τὴν Ἱερὰν Πρόθεσιν, ἢ εἰς τὸ Σκευοφυλάκιον. Εἰς οἱανδήποτε δὲ ἀπὸ τὰς τρεῖς αὐτὰς θέσεις θὰ τοποθετηθῇ, μόνον ὁ Ἱερεὺς πρέπει νὰ τὸ τοποθετήσῃ ἢ ὁ Διάκονος· οὐδεὶς ὅμως ἄλλος.

Ἐὰν κατ' ἐντολὴν τοῦ Ἱερέως ἢ κατ' ἀνοχήν του, ἄλλος τις, δηλ. λαϊκὸς ἢ νεωκόρος ἀκόμη, τὸ μεταφέρῃ, τὴν μεγαλειτέραν ἐνοχὴν καὶ εὐθύνην φέρει ὁ Ἱερεύς. Ἐὰν δὲ ὁ λαϊκός, ἢ νεωκόρος, ἢ ἀναγνώστης, ἢ ψάλτης πράξῃ τοῦτο, ὀφείλει ὁ Ἱερεὺς νὰ τὸν νουθετήσῃ ἅπαξ καὶ τοῦ ὑποδείξῃ τὸ μέγεθος τῆς ἀσεβείας τὴν ὁποίαν ἐξ ἀγνοίας του διέπραξε.

ΕΠΙ ΤΩΝ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΙ ΟΜΙΛΟΥΝΤΕΣ

ΚΑΤΑ τὴν ἐξαιρετικῶς διαφωτιστικὴν ἐγκύκλιον τοῦ 'Ανωτάτου 'Εκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου, εἴκοσι πέντε χιλιάδες 'Ελληνόπαιδες ἐφοίτησαν κατὰ τὸ τελευταῖον σχολικὸν ἔτος 1936-1937 εἰς 450 'Ελληνικὰ Σχολεῖα τῆς 'Αμερικῆς. Καὶ ἐνῷ πρὸ τριετίας αἱ στατιστικαὶ ἐδείκνυον ὅτι μόνον 12712 'Ελληνόπαιδες εἶχον φοιτήσει εἰς 284 σχολεῖα 'Ελληνικά, ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς εἶναι διπλάσιος ἤδη. 'Επίσης, ἐνῷ εἴχομεν πρὸ τριετίας 330 διδασκάλους καὶ διδασκαλίσσας συνολικῶς, ἐφέτος εἴχομεν 517. Εὐχάριστον ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ὅτι ἐγενικεύθη ἡ διδασκαλία τῆς 'Ελληνικῆς γλώσσης καὶ δὲν ὑπάρχει σήμερον Κοινότης ἢ Παροικία, ἡ ὁποία νὰ μὴ διατηρῇ σχολικὸν τμῆμα, ἐνῷ ἐξ ἄλλου, μία καὶ ἡ αὐτὴ Κοινότης διατηρεῖ καὶ 3 καὶ 4 πολλάκις ἢ καὶ περισσότερα σχολικὰ τμήματά της., λόγῳ τῶν μεγάλων ἀποστάσεων. Συγχαίρομεν θερμότατα τοὺς 'Ιερεῖς καὶ τὰ Κοινοτ. Συμβούλια, τὰς Σχολικὰς 'Επιτροπὰς καὶ τοὺς γονεῖς, πρὸ παντὸς τοὺς ἀκουράστους διδασκάλους καὶ διδασκαλίσσας, καὶ ἰδίᾳ τὸ 'Ανώτατον 'Εκπαιδευτικὸν Συμβούλιον μετὰ τοῦ Εἰδ. Γραμματέως, οἱ ὁποῖοι συνετέλεσαν εἰς τὸ νὰ διπλασιασθῇ ὁ ἀριθμὸς τῶν 'Ελληνοπαίδων μαθητῶν. 'Αλλ' ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἐνάρξεως καὶ πάλιν τῶν μαθημάτων, ἡ σύνταξις τῆς παρούσης στήλης, συγχαίρουσα ὅλους τοὺς συντελεστάς τῆς γενομένης μεγάλης 'Ελληνοποιοῦ ἐργασίας, ἐπιθυμεῖ νὰ ὑπενθυμίσῃ ὅτι ἡ ἐπιτυχία αὐτὴ πρέπει νὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς ἀφετηρία καὶ δι' ἄλλην μεγαλειτέραν ἀκόμη ἐπιτυχίαν. Δέον νὰ γενικευθῇ ἡ διδασκαλία τῆς 'Ελληνικῆς γλώσσης παντοῦ ὅπου ὑπάρχουν ἔστω καὶ ὀλίγα 'Ελληνόπαιδα εἰς ἀπομεμακρυσμένας παροικίας ἔξω τῶν κεντρικῶν περιφερειῶν, καὶ νὰ προσελκυσθοῦν, μὲ κάθε θυσίαν, εἰς τὰ 'Ελληνικὰ Σχολεῖα, ὅλα τὰ 'Ελληνόπαιδα ἀπὸ ἡλικίαν 7 ἐτῶν καὶ ἄνω. Δὲν πρέπει ἐφέτος νὰ ὑπάρξῃ 'Ελληνόπαις ὁ ὁποῖος νὰ μὴ φοιτήσῃ εἰς 'Ελληνικὸν Σχολεῖον.

—:—

ΣΠΑΝΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΜΕ ΠΕΡΙΣΣΗΝ ἐπιμέλειαν καὶ σπανίαν ὑπομονὴν καὶ ἔκτακτον φιλοκαλίαν συνεκεντρώθησαν καὶ συγκεντροῦνται ἀπό τινος παρὰ τῆς 'Ι. 'Αρχιεπισκοπῆς ἡμῶν, εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα τοῦ ἐν 'Αστορίᾳ μεγάρου αὐτῆς, καὶ ἀποτελοῦν ἰδιαιτέραν βιβλιοθήκην, ὅλα τὰ εἰς 'Ελληνικὴν καὶ 'Αγγλικὴν γλῶσσαν ἔργα, ἐφημερίδες, περιοδικά, βιβλία, διατριβαί, μελέται, σχολικὰ βιβλία καὶ ἄλλα τὰ ὁποῖα ἐγράφησαν καὶ ὁλονὲν γράφονται ἀπὸ "Ελληνας τῆς 'Αμερικῆς ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν ποὺ ἐπάτησαν τὸν πόδα των εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν φιλόξενον χώραν. Καὶ βλέπει καὶ θαυμάζει κανεὶς τὴν φιλομουσίαν τοῦ "Ελληνος τῆς 'Αμερικῆς. Εἰς τὰς θυρίδας τῆς σπανίας αὐτῆς βιβλιοθήκης τοῦ 'Ελληνισμοῦ τῆς 'Αμερικῆς βλέπει κανεὶς τόσον τὰ πρῶτα-πρῶτα 'Ελληνικὰ ἔντυπα, τὰ ὁποῖα ἐξετυπώθησαν 'Ελληνιστὶ ἀπὸ "Ελληνας τῆς 'Αμερικῆς καὶ ἐν 'Ελληνικῇ γλώσσῃ ἢ καὶ 'Αγγλικῇ, ὅσον καὶ τὰ σημερινά, καὶ καταπλήσσεται κυριολεκτικῶς διὰ τὴν προοδευτικότητα τῶν 'Ελλήνων τοῦ Νέου Κόσμου. 'Ομολογουμένως, κάθε "Ελλην, ἐρχόμενος εἰς τὴν μεγαλούπολιν αὐτὴν καὶ θέλων νὰ ἔχῃ κάποιαν ἰδέαν τῆς πνευματικῆς προόδου καὶ ἐξελίξεως τοῦ "Ελληνος τῆς 'Αμερικῆς καὶ τοῦ Καναδᾶ θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν πολὺ χαρακτηριστικήν αὐτὴν βιβλιοθήκην. Θὰ ὠφεληθῇ πολλαχῶς. 'Η βιβλιοθήκη αὐτὴ περικλείει τὴν ἱστορίαν τοῦ 'Ελληνισμοῦ τῆς 'Αμερικῆς καὶ ὁ ἱστορικός, ὁ σύγχρονος καὶ ὁ τοῦ μέλλοντος, εἰς αὐτὴν, ἀσφαλῶς, πρέπει νὰ καταφύγῃ διὰ νὰ ἁρυσθῇ πολλά, πλεῖστα ὅσα, βοηθήματα καὶ νὰ σχηματίσῃ θετικὴν γνώμην περὶ τῆς τεραστίας ὄντως ἐργασίας καὶ ἐν τῷ πνευματικῷ πεδίῳ τῶν λογίων 'Ελλήνων τῆς 'Αμερικῆς. Τὸ πρῶτον 'Ελληνο-'Αγγλικὸν βιβλίον τὸ ὁποῖον ἐξεδόθη ἐν Βοστώνῃ εἶναι τὸ 1826 καὶ εἶναι μία 'Ελληνο-'Αγγλικὴ Γραμματική, ἓν ἀντίτυπον τῆς ὁποίας εὑρίσκεται σήμερον ἐν τῇ βιβλιοθήκῃ αὐτῇ τῆς 'Αρχιεπισκοπῆς.

—:—

400 ΕΤΩΝ ΕΘΝΙΚΗ ΖΩΗ

ΑΠΟ τὸ Μπρασὸβ τῆς Ρουμανίας, μᾶς ἔρχεται ἓν ἀπὸ τὰ συγκινητικώτερα παραδείγματα. Ἡ ἐκεῖ 'Ελληνικὴ 'Ορθόδοξος Κοινότης, ἱδρυθεῖσα κατὰ τὸ ἔτος 1549, ἑώρτασε τὸν παρελθόντα μῆνα τὴν τριακοσιοστὴν ὀγδοηκοστὴν ὀγδόην ἐπέτειόν της μὲ πολὺν ἐνθουσιασμὸν καὶ ἐξαιρετικὰς τελετάς.. Καὶ τὸ διάστημα αὐτὸ τῶν 400 περίπου χρόνων δὲν εἶναι χρόνος σύντομος διὰ τὴν ζωὴν μιᾶς κοινότητος εἰς τὴν ξένην. 'Αποδεικνύει ἀντοχὴν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, δηλωτικήν, ἐξ ἄλλου, τῆς ζωτικότητός της διὰ τὴν διατήρησιν τῶν ἰδεωδῶν τῆς φυλῆς μας. Ἡ Κοινότης ἐκείνη, ἡ πολὺ μικρὰ εἰς 'Ελληνικὸν πληθυσμόν, ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ λαμπρὰς περγαμηνάς, μακρὰν σταδιοδρομίαν καὶ ἀνθηρότητα ἐξαιρετικήν, πράγματα τὰ ὁποῖα πραγματικῶς συγκινοῦν, δεικνύοντα τὴν παροιμιώδη πλέον προσήλωσιν τῶν ὁμογενῶν εἰς τὰς ἐθνικὰς καὶ θησκευτικὰς των παραδόσεις. Παρ' ὅλα τὰ ἐμπόδια, τὰ ὁποῖα παρενεβάλλοντο εἰς τὸν δρόμον τῆς Κοινότητος ταύτης, εὑρισκομένης ἄλλοτε εἰς τὸ νοτιώτερον ἄκρον τῆς Οὐγγαρίας καὶ σήμερον εἰς τὸ βορειότερον ἄκρον τῆς Ρουμανίας, εἰς τὴν Τρανσυλβανίαν, κατώρθωσεν αὕτη καὶ ναὸν 'Ελληνικὸν καὶ Σχολεῖα 'Ελληνικὰ καὶ Συλλόγους 'Ελληνικοὺς νὰ διατηρῇ ἀξιοπρεπῶς καὶ νὰ παρέχῃ τὸν ἑαυτόν της ὑπόδειγμα τάξεως καὶ προόδου πρὸς τὰς ἄλλας, κατὰ πολὺ μεγαλειτέρας 'Ελληνικὰς Κοινότητας τῆς Ρουμανίας, ἀριθμούσας καὶ αὐτὰς τὴν ζωὴν των μὲ τοὺς αἰῶνας.

Ο ΑΜΒΩΝ

Ἀρχιμ. Ἀθηναγόρα Καβάδα
Πρωτοσυγκέλλου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς
Ἀμερικῆς

«Μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε καὶ τί πίητε, μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν τί ἐνδύσησθε· οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλεῖόν ἐστι τῆς τροφῆς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἐνδύματος;»

Ὦ μὴ τρώγετε τὴν καρδιά σας καὶ τὴ ζωή σας μὲ τὴ συνεχῆ σκέψι τοῦ πῶς νὰ καλοπεράσετε· δόστε μιὰ ματιὰ στὰ πουλιὰ καὶ στὰ λουλούδια, ποὺ τὸ πέρασμά τους στὸν κόσμον αὐτὸν εἶνε τόσῳ ὄμορφο. Δὲν τὸ ἐννοεῖτε ὅτι ἡ ζωή σας ἀξίζει πολὺ περισσότερο ἀπὸ τὴ δική τους τὴ ζωή, ἀφ' οὗ τόσον τελειότεροι εἶσθε ἀπ' αὐτά; «Μὴ οὖν μεριμνήσητε εἰς τὴν αὔριον· ἡ γὰρ αὔριον μεριμνήσει τὰ ἑαυτῆς, ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς.»

Στὸ κομματάκι αὐτὸ τῆς διδασκαλίας τοῦ Σωτῆρός μας Χριστοῦ ἀπὸ τὴν ἐπὶ τοῦ Ὄρους ὁμιλίαν, εἶνε ἡ πλειὸ εὐγενικιὰ φιλοσοφία τῆς ζωῆς. Στὲς ἡμέρες μας ὅμως, ποὺ ὁ ἄνθρωπος στὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς, τὸν ὁποῖον ἐδημιούργησε, ἀποβλέπει εἰς τὸ πῶς νὰ ἐξασφαλίσῃ τὸ μέλλον του, ἡ χριστιανικὴ αὐτὴ φιλοσοφία τῆς ζωῆς, ἡ ὁποία λέγει νὰ περιορίζουμε τὲς φροντίδες μας στὸν κύκλο μιᾶς μόνο ἡμέρας, δὲν μπορεῖ νὰ νοηθῇ ἀπὸ τὴν πολιτικὴν οἰκονομίαν. Γι' αὐτὸ συχνὰ χαρακτηρίζεται ὡς ἐπιβλαβής, κατάλληλη μόνον γιὰ ἀλήτας, ποὺ ἡ ἔγνοια τους δὲν ἐκτείνεται ποτὲ πλειὸ μακρυὰ ἀπὸ τὸ παρὸν κλεισμένο στὸ χρονικὸ διάστημα μιᾶς-δύο ὡρῶν.

Ἀλλ' αὐτὲς εἶνε ἀψυχολόγητες κατηγορίες ἐναντίον τῆς θείας διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ. Οἱ τέτοιοι δὲ κατήγοροι δὲν μποροῦν νὰ ἐμβαθύνουν στὴ βαθειά της σημασίαν κι' ὠμορφιάν, ὅσῳ κι' ἂν κατέχουν ἀνθρώπινην σοφίαν, γιατὶ ὁ νοῦς των δὲν φτερώνεται ἀπὸ πίστι καὶ ἡ ψυχή των εἶνε στεῖρα.

Τὸ λάθος τους προέρχεται κυρίως ἀπὸ τὸ ὅτι ἐμπιστεύονται πάρα πολὺ στὸν ἀνθρώπινον νοῦν. Μολονότι ὅμως ὁ ἀνθρώπινος νοῦς παρήγαγε καὶ παράγει πράγματα θαυμαστά, ὅμως μὲ κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ προϊόντα δὲν κατωρθώθη νὰ λυθῇ τὸ πρόβλημα τῆς εὐτυχίας στὴν ζωὴν αὐτήν, τοὐναντίον δὲ τὸ περιπλέκουν ὅλο καὶ περισσότερο. Κανένα μυαλό, ἀπ' ὅσα ἐκθειάζουμε ὡς σοφὰ ἕως τώρα, δὲν μᾶς ἔδειξε ὡρισμένως μίαν ἄλλην κατεύθυνσιν ζωῆς, ποὺ νὰ ὁδηγῇ τὸν ἄνθρωπον στὴν ἀληθινὴ εὐτυχία καλλίτερα ἀπὸ τὴ διδασκαλία αὐτὴ τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ. Μὰ καὶ ἡ φιλοσοφία τῶν κυνικῶν ἔφθασε στὸ ἄλλο ἄκρον κι' ἔπνιξε μέσα στὴ κτηνώδη ξεγνοιασιὰ κι' ἀκαθαρσία τὴν ὠμορφιὰ τῆς ἁγνῆς ζωῆς.

Πότε ὁ ἕνας σοφὸς καὶ πότε ὁ ἄλλος κοινωνιολόγος μᾶς δείχνουν μόνο καινούργια ἢ παληὰ μονοπάτια μέσα στὸ βαθύπυκνο δάσος τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Τὰ μονοπάτια ὅμως αὐτά, ποὺ κάνουν τὸν ἄνθρωπον νὰ προχωρῇ μόνο μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς σ' ὀλίγο θὰ εὕρῃ τὸ δρόμο του ἐπὶ τέλους, δὲν ἔχουν κανένα τέλος· γυρίζουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ στὸ δάσος τῆς ζωῆς, καὶ κάνουν ἕνα λαβύρινθον χωρὶς καμμιὰ διέξοδον. Κι' ἐμεῖς οἱ στρατοκόποι τῆς ζωῆς, πλεγμένοι στὸν λαβύρινθον αὐτόν, χάνουμε τὸν πολύτιμον χρόνον, ποὺ θὰ ἔπρεπε νὰ διαθέτουμε γιὰ τὴν καλλιέργεια καὶ ἐξωράϊσι τῆς ψυχῆς μας.

Στὸ δρόμο σκέψεως, ποὺ εἶνε ἀπάντησις στὲς κατηγορίες τῶν διαφόρων ἐναντίον τῆς χριστιανικῆς φιλοσοφίας τῆς ζωῆς, θὰ βαδίσουμε μὲ τὸ κήρυγμα αὐτὸ πολὺ προσεκτικὰ γιατὶ ἡ βιοπάλη προσπαθεῖ ἀδιάκοπα νὰ μᾶς σβύσῃ τ' ἀχνάρια τοῦ δρόμου αὐτοῦ.

Λέγουν οἱ κατήγοροι: Τὸ σύστημα τοῦ Ἰησοῦ ἀφοῦ διδάσκει νὰ μὴ φροντίζουμε γιὰ τὸ μέλλον εἶνε ἀντιπροοδευτικό.

Καὶ πρῶτον ἀπαντοῦμε ὅτι ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰησοῦ δὲν εἶνε σύστημα οὔτε ἐπιστημονικὸν οὔτε κοινωνιολογικόν. Εἶνε θρησκεία, εἶνε ἀποκάλυψις θείων ἀληθειῶν ποὺ δὲν ἀποβλέπει νὰ ἐγκαθιδρύσῃ πρόοδον κοινωνικὴν τέτοιαν ὥστε νὰ συμφωνῇ μὲ τὲς ἀπόψεις, τὰ γοῦστα καὶ τὰ κέφια τοῦ ἑνὸς καὶ τοῦ ἄλλου, ἀλλὰ νὰ ἐγκαθιδρύσῃ βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ψυχικὴν εὐδαιμονίαν. Ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐδήλωσε ὅτι εἶνε ὀργανωτὴς βιομηχανίας. Ὁ Ἰησοῦς ὡς Θεάνθρωπος ἦτο ὁ λυτρωτὴς τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀλλὰ ὡς ἄνθρωπος ἦτο ἕνας ἄφθαστος διδάσκαλος τῆς ψυχικῆς εὐδαιμονίας· ἦτο ἐκεῖνος, ποὺ μποροῦσε νὰ βαστάῃ στὸ χέρι του ἕνα μεγάλο ἀκτινοβόλο δαδὶ γιὰ νὰ φέξῃ στὸ δρόμο τῆς ἀνθρώπινης ψυχῆς. Ἦτο ἐκεῖνος, ποὺ μὲ τὴ θεία σοφία του εἶχεν εὕρῃ ἀνάμεσα στὲς σκέψεις, τοὺς πόθους καὶ τὲς ἀπολαύσεις τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, ποῖες εἶνε πρόσκαιρες καὶ ἐπιβλαβεῖς καὶ ποῖες εἶνε διαρκεῖς καὶ ὠφέλιμες, καὶ ἐκήρυξε ὅτι θὰ ἦταν ἀνοησία γιὰ τὲς πρόσκαιρες νὰ θυσιάζῃ ὁ ἄνθρωπος τὲς διαρκεῖς καὶ γιὰ τὲς ψευτόγλυκες καὶ ἐπιβλαβεῖς νὰ θυσιάζῃ τὲς ὠφέλιμες. Ἦτο ἐκεῖνος, ποὺ ἐγνώριζε ἄσφαλτα ποιὸν προορισμὸν ἔχει τὸ κάθε τι στὴ δημιουργία τῆς Θείας Προνοίας καὶ συνεπῶς ἦταν σὲ θέσι νὰ ἐκτιμᾷ τὸ κάθε τι κατὰ πολὺ διάφορον τρόπον ἀπὸ κάθε ἄλλον ἐρευνητὴν καὶ μελετητὴν τοῦ σύμπαντος.

Αὐτὸς ἦτο ὁ Ἰησοῦς καὶ ὡς τέτοιος μᾶς ἔδωκε τὴ φιλοσοφία τῆς ζωῆς, ποὺ ἔχουμε στὰ λόγια του:

—Ὦ, μὴν ξευτελίζετε τὸν ὑψηλὸ προορισμὸ τῆς ζωῆς σας στὴ συνεχῆ σκέψι τί θὰ φᾶμε σήμερα καὶ τί θὰ πιοῦμε καὶ πῶς θὰ ντυθοῦμε αὔριο. Μήπως μιὰ ψυχικὴ εὐγενικιὰ ἀπόλαυσις δὲν ἀξίζει περσότερο ἀπὸ ἕνα πιάτο φαγί, καὶ ἡ ἠθικὴ ὑγεία τοῦ σώματος δὲν εἶνε πολὺ πλειὸ ὄμορφη ἔστω καὶ κάτω ἀπὸ κουρέλια, παρὰ ἕνα πολυτελέστατο φόρεμα, ποὺ θἄκρυβε ἕνα πληγιασμένο κορμί;—

Τὸ πρόβλημα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, ποὺ ἀπησχόλησε ὅλους τοὺς φιλοσόφους ὅλων τῶν ἐποχῶν, ἀπησχόλησε πρὸ παντὸς αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν. Εἶχε ὑπ' ὄψει του ὅτι ἦλθε στὸν κόσμον νὰ δώσῃ τὸ πανάχραντον αἷμά του καὶ τὴ ζωή του γιὰ νὰ χαρίσῃ στὸν ἄνθρωπο τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· ἀλλὰ γνωρίζοντας πολὺ καλὰ ὅτι αὐτὸ ἐξαρτᾶται καὶ ἀπὸ τὴν κατάστασιν τῆς παρούσης ζωῆς, ἤθελε ὄχι ὀλιγώτερον νὰ τὸν κάμῃ εὐτυχῆ κι' εἰς τὴν παροῦσαν ζωήν, δίδοντάς του εὐτυχίαν, τὴν ὁποίαν αὐτὸς ἐγνώριζε ὡς τὴν μόνην πραγματικὴν καὶ κατάλληλον.

Πρὶν βγῇ στὸν κόσμο καὶ ἀρχίσῃ τὸ κήρυγμα τῆς σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων, ἐπῆγε στὴν ἔρημο καὶ ἔμεινε σαράντα ἡμέρες ὁλομόναχος, ἔχοντας γιὰ σύντροφο μόνο τὰ δέντρα, τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ἀγριολούλουδα. Σὲ τέτοια μοναξιά, ποὺ εἶνε ἡ πλειὸ γλυκειὰ ἀπόλαυσις τῶν μεγάλων διανοιῶν καὶ τῶν πλειὸ μεγάλων ψυχῶν, παρεδόθηκε ὁ Ἰησοῦς ὁλόκληρος στὲς σκέψεις του ἀπάνω στὸ πρόβλημα τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς· καὶ τόσο πολὺ ἀπερροφήθη ἀπὸ τὴ σκέψι αὐτὴ

ὥστε τὲς σαράντα αὐτὲς ἡμέρες δὲν αἰσθάνθηκε τὴν πεῖνά του καὶ δὲν ἐσκέφθηκε νὰ φάγῃ.

Εἰς τὸν Θεῖον νοῦν του ἀνάδευε ἡ σκέψις: 'Αφοῦ ὁ Οὐράνιος Πατὴρ ἔπλασε τὸν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσίν του γιατὶ ὁ ἄνθρωπος εἶνε τόσο δυστυχὴς εἰς τὴ ζωή; 'Αφοῦ ὁ Θεὸς εἶνε πανάγαθος τότε ὁ ἄνθρωπος μόνος του σπέρνει στὸ δρόμο του ἀγκάθια καὶ καλλιεργεῖ μονάχος του τὰ βάτια, εἰς τὰ ὁποῖα ξεσχίζει καθημερινῶς τὴν καρδιά του ὁ ἴδιος.

Συνεχῶς ἔβλεπεν ὁ Χριστὸς τὰ πουλιὰ χαρούμενα ἀπὸ δένδρο σὲ δένδρο νὰ πετοῦν κι' ἀπὸ κλαρὶ σὲ κλαρὶ νὰ πηδοῦν καὶ παίζουν καὶ τάκουε νὰ διατρανοῦν τὴν εὐτυχία τους μὲ τὸ κελάδημά τους.—Πόσον ἀγαθὸς εἶνε ὁ πλάστης των ὁ Οὐράνιος Πατήρ, ποὺ τὰ ἔπλασε—ἐπανελάμβανε — γιατὶ ἀρά γε— ἔλεγε—νὰ μὴ μπορῇ κι' ὁ ἄνθρωπος νὰ ζήσῃ ἔτσι χαρούμενα σὰν τὰ πουλιά; Ὁ ἴδιος πλάστης, ποὺ ἐδημιούργησε τὰ πουλιά, δὲν εἶνε κι' ὁ δημιουργὸς τοῦ ἀνθρώπου;

Μπρὸς στὰ μάτια του ἁπλώνοντο κάτω στὴν πεδιάδα οἱ ἀνθισμένοι κάμποι κι' οἱ ἀγροὶ μὲ τὰ πολύχρωμα λουλούδια, ποὺ τὰ εἶχε τόσες φορὲς θαυμάσει γιὰ τὴν τόσο ἁπλῆ μὰ θαυμαστὴ ὡμορφοστολή τους. Τέτοια ὡμορφιὰ ἐνδυμασίας —ἐσκέπτετο—ποτὲ οὔτε κι' αὐτὸς ὁ μεγαλοπρεπέστατος ὁ Σολομὼν δὲν μπόρεσε νὰ ἀποκτήσῃ.

Γιατὶ λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν ζωὴν αὐτὴν νὰ εἶνε ὀλιγώτερο εὐτυχὴς ἀπ' τὰ πουλιὰ κι' ἀπ' τοῦ ἀγροῦ τὰ ἄνθη; εἶνε αὐτὸς κατώτερο δημιούργημα απ' αὐτά; Ὄχι βέβαια· μὰ ὁ ἄνθρωπος ἐστρέβλωσε μονάχος του τὸν θεῖον προορισμόν του, ἐδημιούργησε πλαστὲς χαρὲς καὶ πρόσκαιρες καὶ μάταιες ἀπολαύσεις καὶ παρέδωκε τὴ ζωή του ὁλόκληρη σ' αὐτὲς κι' ἐζήτησε σ' αὐτὲς τὴν εὐτυχία.

Εἶχε ἰδῇ ὁ 'Ιησοῦς τὸν κάθε ἀχόρταγον πλούσιον νὰ μὴ ἱκανοποιῆται σ' ὅσα κι' ἂν ἀποκτᾷ καὶ μὲ μιὰ χρηματοδίψα ἄσβυστη νὰ ζητῇ συνεχῶς περισσότερα, μὴ διστάζοντας νὰ προβῇ σὲ κάθε εἴδους παρανομία κι' ἀδικία· κι' ἐρωτοῦσε: ποιὸς λοιπὸν εἶνε ὁ σκοπὸς τοῦ ν' ἀποκτήσῃ κανεὶς πολλά, ἀφοῦ κανεὶς δὲν ἱκανοποιεῖται μὲ ὅσα καὶ ἂν ἔχῃ;

Εἶδε τὸν γαστρίμαργον, τὸν δοῦλον τῆς κοιλιᾶς του, ποὺ γιὰ χάρι του εὑρέθηκαν ἄμετρες ποικιλίες φαγητῶν καὶ ἀμετρώτερες ποικιλίες κρασιῶν κι' ἄλλων πιοτῶν. Τὸν εἶδε καὶ σὲ ὧρες ποὺ κανένα φαγί, ὅσο καλομαγειρεμένο κι' ἂν ἦταν, νὰ μὴ τοῦ προκαλῇ τὴν ἀηδιασμένη ὄρεξί του καὶ κανένα πιοτὸ νὰ μὴ τοῦ σβύνῃ τὴ δίψα του. Μὰ εἶδε καὶ τὸν ὀλιγαρκῆ, ποὺ ἔχοντας πολλὲς φορὲς ξερὸ ψωμὶ μὲ χόρτα, καὶ στρῶμα ἀχυρένιο στὸ κρεββάτι του, τραγουδάει ξέγνοιαστα, χαρούμενα τὴν ὑγειά του.

Εἶδε ἄνδρες καὶ γυναῖκες μὲ λοῦσα καὶ διαμαντικά, ποὺ προσπαθοῦσαν μὲ αὐτὰ τὴν ἀσχημιὰ νὰ κρύψουν τῆς ψυχῆς τους ἢ τὸ σαράκι κάποιας κρυμμένης δυστυχιᾶς ν' ἀποσκεπάσουν· κι' εἶδε ἄλλους κι' ἄλλες μὲ ἁπλᾶ καὶ καθαρὰ φτωχόρρουχα νὰ ἀκτινοβολῇ τὸ μάτι τους ἀπὸ χαρά. Κι' ἀπ' ὅλη αὐτὴ τὴ σύγκρισι ἐπαλήθευσε τὸ μεγάλο δόγμα, ὅτι ἡ ἀνθρώπινη εὐτυχία δὲν ἔχει πολλὴν ἐξάρτησιν ἀπὸ τὸ φαγὶ καὶ τὸ πιοτὸ ἢ τὰ ροῦχα καὶ τὲς ἄλλες πρόσκαιρες ἀπολαύσεις, ὅπως κι' ἡ εὐτυχία τῶν πουλιῶν δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὰ χρώματα πῶχουν τὰ φτερά τους· γιατὶ κι' ὁ φτωχοσπούργιτας μὲ τὸ ἁπλὸ καστανόχρωμο φτέρωμά του εἶνε τόσῳ εὐτυχὴς ὅσῳ ὁ χρυσόφτερος φασιανὸς καὶ ὁ πολύχρωμος παπαγάλος.

Ἡ εὐτυχία εἶνε ἀποκλειστικὸ δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν κάθε ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἀφιερώνει τὴ ζωή του εἰς τὴν ἐκτέλεσι τοῦ θείου θελήματος.

Μ' αὐτὴ τὴν ἁπλῆ φιλοσοφικὴ καὶ θεϊκὴ ἀλήθεια εἶχε κατεβῇ ἀπ' τὴν ἔρημον ὁ 'Ιησοῦς κι' ἄρχισε τὸ κήρυγμα. Κι' ἀκούσθηκε ἡ γλυκειά του φωνὴ νὰ προσκαλῇ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ τυραννοῦνται στὴ ζωὴ αὐτὴ ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν ἑαυτόν τους λέγοντάς τους: «Δεῦτε οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς».

Σὰν νὰ τοὺς ἔλεγε:

—Ὦ ἄνθρωποι, ποὺ τυραννεῖτε μόνοι σας τὸν ἑαυτόν σας, τρέχοντας συνεχῶς νὰ βρῆτε τὴν εὐτυχία ἐκεῖ, ποὺ δὲν θὰ τὴν εὕρετε ποτέ, γιὰ σταματῆστε ν' ἀναπνεύσετε. Ἡ εὐτυχία δὲν εἶνε τόσο μακρυὰ ὅσο ἐσεῖς νομίζετε· ἐλᾶτε νὰ σᾶς δείξω πόσο σιμά σας εἶνε· ἀρκεῖ νὰ σταματήσετε νὰ κυττάξετε γύρω σας καὶ θὰ τὴν ἰδῆτε. Γιατὶ ἡ φροντίδα σας εἶνε μόνο γιὰ τὸ μέλλον καὶ ὄχι καὶ γιὰ τὸ παρόν; γιατὶ φοβεῖσθε τόσο πολὺ τὸ τί θὰ φέρῃ ἡ αὐριανὴ ἡμέρα, καὶ μ' αὐτὸ τὸ φόβο περνᾶτε τὴν κάθε σημερινὴ ἡμέρα τόσο δύστυχα; Καλὰ εἶνε νὰ φροντίζῃ κανεὶς γιὰ τὸ μέλλον, ἀλλ' ἡ φροντίδα αὐτὴ νὰ στηρίζεται κι' εἰς τὴν ἐμπιστοσύνη πρὸς τὸν Θεὸν καὶ νὰ μὴ σᾶς ἀπορροφᾷ ὅλη σας τὴ σκέψι.

Γιὰ καλοεξετᾶστε τὴ ζωή σας καὶ τὲς ἀνάγκες σας νὰ ἰδῆτε ὅτι ὅλες σας ἡ φροντίδες δὲν ἀποβλέπουν κυρίως εἰς τὲς πραγματικὲς καὶ ἀπαραίτητες ἀνάγκες τῆς ζωῆς. ἀποβλέπουν κυρίως σ' ἕνα σωρὸ περιττὲς ἀνάγκες, ποὺ δημιουργήσατε στὸν ἑαυτόν σας καὶ τὴν οἰκογένειάν σας καὶ φοβεῖσθε μὴ δὲν μπορέσετε νὰ τὲς ἱκανοποιήσετε· εἶσθε ὅπως ὁ ἀλκοολικός, ποὺ φοβᾶται μὴ τοῦ λείψῃ τὸ πιοτὸ καὶ συγκεντρώνει σ' αὐτὸ τὴ σκέψι του μολονότι τὸ ἀλκοὸλ ὄχι μόνο δὲν εἶνε φυσικὴ ἀνάγκη τῆς ζωῆς, ἀλλὰ καὶ ἡ καταστροφὴ τῆς ζωῆς.

Περιορίσατε τὲς περιττὲς ἀνάγκες καὶ δὲν θὰ ἔχετε ἀνάγκη νὰ τυραννῆσθε μὲ τὴν ἰδέα τί θὰ φᾶτε αὔριο καὶ τί θὰ πιῆτε καὶ πῶς θὰ ντυθῆτε. Ἡ Θεία Πρόνοια ποὺ φροντίζει γιὰ τὰ πουλιὰ καὶ τὰ λουλούδια, θὰ φροντίσῃ καὶ γιὰ τὴ δική σας τὴ ζωὴ ἡ ὁποία εἶνε πολυτιμότερη ἀπ' τῶν πουλιῶν κι' ἀπ' τῶν ἀνθέων τοῦ ἀγροῦ, γιατὶ κι' ὁ προορισμός σας εἶνε ἀσυγκρίτως ὑψηλότερος ἀπ' τὸ δικό τους τὸν προορισμό.

«Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ καὶ πάντα ταῦτα προστεθήσεται ὑμῖν.»

Μὰ ἂν ἡ ψυχὴ εἶνε ἁλυσοδεμένη σκλάβα τῆς ἔγνοιας γιὰ τὴν αὐριανὴ καὶ μεθαυριανὴ ἐξασφάλισι καὶ καλοπέρασί σας, πῶς θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ ἐπικοινωνήσῃ μὲ τὸν Θεὸν ποὺ δίνει τὴν ἀληθινὴ εὐτυχία;

Τὴν σκιὰ τῆς εὐτυχίας προσπαθῶντας ν' ἀγκαλιάσετε τρώγετε τὴ ζωή σας μάταια· ζητήσατε τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ πρῶτον, γιατὶ σ' αὐτὴν ἱκανοποιεῖται κάθε πόθος εὐγενὴς τῆς ψυχῆς, καὶ ἡ ἱκανοποίησις αὐτὴ εἶνε ἡ ἀληθινὴ πραγματικὴ εὐτυχία.

Αὐτὴ εἶνε ἡ θεία διδασκαλία τοῦ Σωτῆρός μας Χριστοῦ, ποὺ ὄχι μόνον δὲν ἀνατρέπει τὴν κοινωνικὴ πρόοδο κα. δὲν δημιουργεῖ ἀλῆτες τοῦ δρόμου, ἀλλὰ τοὐναντίον βάζει τὴν κοινωνία στὸ δρόμο τῆς ἀληθινῆς προόδου, ποὺ πρέπει νὰ εἶνε ἡ εὐτυχία τῶν ἀνθρώπων, βγάζοντάς τους ἀπὸ μιὰ συνεχῆ ἄσκοπη ἀγωνία καὶ καθημερινὸ ἀφόρητο μαρτύριο. Ὄχι μόνο δὲν δημιουργεῖ ἀλῆτες τοῦ δρόμου, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀλῆτες τῆς στραβῆς σκέψεως, καὶ τῶν ἀχόρταστων παραλόγων πόθων κι' ἐπιθυμιῶν, τοὺς ὁδηγεῖ στὸ δρόμο τῆς ἀληθινῆς ζωῆς, τοῦ προορισμοῦ τῆς δημιουργίας του, ποὺ εἶνε ἡ θεϊκὴ εὐτυχία.

Ἀρχιμανδ. Ἀθαναγ. Καβάδα

Η ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΩΣ ΔΡΑΜΑ

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ νομίζω ὅτι εἶνε ἀνάγκη νὰ προσθέσω καὶ τὸ ὅτι ἐκτὸς τῆς ὀνομασίας «Δρᾶμα τοῦ Γολγοθᾶ» καμμία ἄλλη ὀνομασία, ἀπὸ ὅσας ἔχουν μέχρι τοῦδε δώσῃ εἰς τὴν Θ. Λειτουργίαν, δὲν εἶνε πλήρης.

Ἔχομεν συνηθίσει μὲ τὴν ὀνομασίαν «Θεία Εὐχαριστία» ἢ «Τὸ Μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας» καὶ αὐτὴν πρὸ παντὸς μεταχειριζόμεθα εἰς τὰς Δογματικὰς καὶ τὰς Κατηχήσεις μας. Ἀλλὰ ἡ Εὐχαριστία εἶνε μόνον ἓν μέρος τῆς ὅλης τελετουργίας. Δὲν δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν ὅτι εἶνε εὐχαριστία ἡ ἀνάγνωσις τοῦ Ἀποστόλου, ἐπὶ παραδείγματι· οὔτε ἡ μεγάλη καὶ μικρὰ ἐκτενής, οὔτε ἡ Μετουσίωσις τῶν Τιμίων Δώρων, οὔτε ἡ Κοινωνία τῶν πιστῶν. Μὲ τὴν ὀνομασίαν αὐτὴν χαρακτηρίζομεν τὸ ὅλον δι' ἑνὸς μέρους ἐπὶ ὑποτιμήσει τῶν ἄλλων μερῶν.

Τὸ ἴδιον δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν καὶ διὰ τὴν ὀνομασίαν Θεία Κοινωνία τὴν ὁποίαν μεταχειριζόμεθα ἐνίοτε. Διότι καὶ ἡ Θεία Κοινωνία εἶνε ἓν μέρος μόνον τοῦ ὅλου, εἰδικῶς εἶνε μόνον ἡ μετάδοσις τῶν μετουσιωμένων Τιμίων Δώρων εἰς τοὺς πιστούς.

Εἰς τὴν Κ. Δ. ἔχομεν τὰς ὀνομασίας «Κυριακὸν Δεῖπνον καὶ Κλᾶσις τοῦ Ἄρτου». Ἀλλὰ τόσον ἡ μία ὅσον καὶ ἡ ἄλλη μᾶς ὑπενθυμίζουν μόνον τὴν ἱστορικὴν γένεσιν τῆς Θ. Λειτουργίας· ὅτι δηλαδὴ οἱ Ἀπόστολοι, τελοῦντες ἀρχικῶς αὐτήν, περιωρίζοντο εἰς τὸ νὰ ἐπαναλαμβάνουν ὅ,τι ὁ Κύριος ἔκαμε κατὰ τὸν Μυστικὸν Δεῖπνον. Καὶ ἡ πρᾶξις αὐτὴ εἶνε πάλιν ἓν μέρος τῆς Θ. Λειτουργίας ἀπὸ τὸ «Ὅς ἐλθὼν καὶ πᾶσαν τὴν οἰκονομίαν πληρώσας τῇ νυκτὶ ᾗ παρεδίδετο, μᾶλλον δὲ ἑαυτὸν παρεδίδου ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς καὶ σωτηρίας, λαβὼν ἄρτον ἐν ταῖς ἁγίαις αὐτοῦ καὶ ἀμωμήτοις χερσίν, εὐχαριστήσας, ἁγιάσας, κλάσας, ἔδωκε τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ μαθηταῖς καὶ ἀποστόλοις εἰπών: Λάβετε φάγετε κλπ.» ἕως (ἔπειτα ποὺ ἔχει κοινωνήσει ὁ λαὸς) τὸ «Ὀρθοί, μεταλαβόντες τῶν θείων ἁγίων» καὶ λοιπά.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν Ἐκκλησίαν εἶχεν ἐπικρατήσει ἡ ὀνομασία «Προσφορὰ» καὶ μάλιστα εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν Ἐκκλησίαν OBLATIO. Ἀλλὰ καὶ αὐτὴ μᾶλλον φανερώνει τὴν πρᾶξιν τῶν πιστῶν οἱ ὁποῖοι διὰ τὴν τέλεσιν τοῦ μυστηρίου προσέφερον τὸν ἄρτον καὶ τὸν οἶνον καὶ ὡς μία οἰκογένεια προσέφερον τὰ δῶρα τῆς θυσίας, ὡς φόρον σεβασμοῦ, ὡς ἄλλοτε τοὺς ἀμνοὺς καὶ τὰ πρόβατα. Ἡ ὀνομασία ὅμως «Ἀναπαράστασις τοῦ Δράματος τοῦ Γολγοθᾶ», ἢ ἁπλῶς «Δρᾶμα τοῦ Γολγοθᾶ» εἶνε πολὺ περιληπτικὴ καὶ εἰς τὴν ἔκτασίν της περιλαμβάνει ὅλα τὰ ἀνωτέρω, διότι δὲν ἔχει μόνον τὴν θυσίαν τοῦ Γολγοθᾶ ἀλλὰ καὶ ὅλην τὴν ἱστορικὴν ἐξέλιξιν τῶν γεγονότων, ποὺ περιέλαβε τὸν Σταυρὸν τοῦ Γολγοθᾶ καὶ ἐξηκολούθησε μέχρι τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος.

Ἐκτὸς λοιπὸν τῆς ὅλης οἰκονομίας τοῦ Μυστηρίου ἡ ὁποία εἶνε, ὡς εἴδομεν εἰς προηγούμενα κεφάλαια, οἰκονομία δράματος, ἀκόμη καὶ αὐτὴ ἡ κυριολεκτικωτέρα ὀνομασία του «Δρᾶμα τοῦ Γολγοθᾶ» συμβάλλει εἰς τὸ θεωρήσωμεν τὴν τέλεσιν αὐτοῦ, δηλ. τὴν Λειτουργίαν ὡς ἀναπαράστασιν τοῦ Δράματος.

Εὑρίσκω πολὺ κατάλληλον εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο νὰ προσθέσω τὴν γνώμην τοῦ ἰδίου ποιητοῦ καὶ δραματογράφου Γουάϊλντ, περὶ τῶν δραματικῶν στοιχείων τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ.

Εἰς τὸ ἔργον του DE PROFUNDIS λέγει:

Ἡ ἀπόλυτος ἀγνότης τοῦ πρωταγωνιστοῦ Ἰησοῦ ὑψώνει ὅλον τὸ οἰκοδόμημα τῆς ζωῆς του σ' ἕνα ὕψος ρωμαντικῆς τέχνης, εἰς τὴν ὁποίαν δὲν δύνανται νὰ φθάσουν τὰ βάσανα τῶν Θηβῶν καὶ τῆς φυλῆς τῶν Πελοπιδῶν (Οἰδίποδος καὶ τῆς οἰκογενείας του) μολονότι ἡ φρίκη τους εἶνε μεγάλη· καὶ ἀποδεικνύει πόσο ἄδικο εἶχε ὁ Ἀριστοτέλης ὅταν ἔλεγε στὴν πραγματεία του γιὰ τὸ δρᾶμα, ὅτι θὰ ἦταν ἀδύνατο νὰ ὑπομείνῃ κανεὶς τὸ θέαμα ἑνὸς ποὺ ὑποφέρει ἀδίκως.

Οὔτε στὰ ἔργα τοῦ Αἰσχύλου, οὔτε στοῦ Δάντε, τῶν αὐστηρῶν αὐτῶν ἀριστοτεχνῶν τῆς τρυφερότητος, οὔτε στὸν Σαίξπηρ, οὔτε στοὺς Κελτικοὺς μύθους καὶ θρύλους, δὲν εὑρίσκεται τίποτε, ποὺ νὰ μοιάζῃ ἢ ποὺ νὰ μπορῇ νὰ συγκριθῇ, στὴν ἁπλότητα τῆς συγκινήσεως ἑνωμένην μὲ τὴ μεγαλοπρέπεια τῆς τραγικῆς ἐντυπώσεως, μὲ τὴν τελευταία πρᾶξι τοῦ Δράματος, τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ. Τὸ μικρὸ Μυστικὸ Δεῖπνον μὲ τοὺς φίλους του, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἕνας τὸν ἔχει προδώσῃ γιὰ κάποιο ξευτελισμένο ποσόν· ἡ ἀγωνία στὸ ἥσυχο σεληνοφώτιστο περιβόλι· ὁ ψευδὴς φίλος, ποὺ τὸν πλησιάζει καὶ τὸν προδίδει μὲ ἕνα φιλί· ὁ ἄλλος φίλος, ποὺ ἐπίστευε ἀκόμη σ' αὐτὸν καὶ ἀπάνω στὴν πίστιν του αὐτὴν ἐπρόκειτο νὰ οἰκοδομηθῇ σὰν ἀπάνω σ' ἕνα βράχον, ἕνα καταφύγιον γιὰ τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὅμως τὸν προδίδει τὴν ὥρα, ποὺ ὁ ἀλέκτωρ χαιρετάει τὴν αὐγή· ἡ μεγάλη μοναξιά του, ἡ ὑποταγή του, ἡ ἐγκαρτέρησίς του γιὰ κάθε τι· καὶ κοντὰ σ' αὐτὰ ἡ σκηνὲς ἐκεῖνες τοῦ Ἀρχιερέως, ποὺ ξεσχίζει μὲ ὑποκριτικὴ λύσσα τὰ ροῦχά του, καὶ τοῦ ἀνακριτοῦ Ρωμαίου, ποὺ ζητάει νερὸ καὶ πλένει τὰ χέρια του μὲ τὴν ματαία ἐλπίδα πῶς θὰ μπορέσῃ νὰ καθαρισθῇ ἀπὸ τὲς κηλίδες τοῦ ἀθώου αἵματος· ἡ τελετὴ τῆς στέψεως τοῦ πόνου μὲ ἀκάνθινο στεφάνι—ἕνα ἀπὸ τὰ θαυμασιώτερα πράγματα στὰ χρονικὰ τῶν αἰώνων—ἡ σταύρωσις τοῦ ἀθώου μπρὸς στὰ μάτια τῆς μητέρας του καὶ τοῦ μαθητοῦ τὸν ὁποῖον ἰδιαιτέρως ἀγαποῦσε· οἱ στρατιῶται, ποὺ βάζουν κλῆρον γιὰ νὰ μοιρασθοῦν τὰ ροῦχά του· ἡ μαστίγωσις μέχρις αἵματος· ὁ φοβερὸς θάνατος μὲ τὸν ὁποῖον ἔδωσε στὸν κόσμον τὸ αἰώνιο σύμβολόν του· καὶ στὸ τέλος ἡ ταφή του στὸν τάφο ἑνὸς πλουσίου, τὸ σῶμά του περιτυλιγμένο μὲ αἰγυπτιακὰ ὑφάσματα, μὲ πολύτιμα μῦρα καὶ ἀρώματα σὰν νὰ ὑπῆρξεν υἱὸς Βασιλέως.»

Τόσα νομίζω ὅσα ἐλέχθησαν εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο ὡς καὶ εἰς ἄλλα προηγούμενα εἶνε ἀρκετὰ διὰ νὰ δικαιολογήσουν τὸν βαθύτερον σκοπὸν τῆς μελέτης μου ταύτης ὁ ὁποῖος, ὡς ἐν συμπεράσματι, εἶνε ὁ ἑξῆς:

Ἀφοῦ ἡ Θεία Λειτουργία εἶνε ἀναπαράστασις δράματος καὶ μάλιστα τοῦ ἀρίστου τῶν δραμάτων καὶ εἰς αὐτὸ λαμβάνει μέρος ὡς πρωταγωνιστὴς ἡ Ἁγία Τριὰς καὶ εἰδικῶς ὁ Σωτὴρ Χριστός, πρέπει ὁ Ἱερεὺς ὡς δευτεραγωνιστής, ὁ Διάκονος ὡς τριταγωνιστής, ὁ Χορὸς καὶ τὸ ἐκκλησίασμα (λαὸς) νὰ ἔχουν ἀπόλυτον καὶ πλήρη συναίσθησιν τοῦ μέρους του ἕκαστος εἰς τὴν ἀναπαράστασιν αὐτήν. Μετὰ πόσου φόβου καὶ τρόμου ἀφοσιώσεως καὶ ψυχικῆς ἐκστάσεως πρέπει νὰ λαμβάνουν μέρος εἰς αὐτὸ καὶ ὄχι μὲ ἀσύγνωστον ἀδιαφορίαν, ἀναισθησίαν, ποὺ περνᾷ κάποτε καὶ τὰ ὅρια τῆς ἀσεβείας νὰ τελοῦν τὴν Θείαν Λειτουργίαν, παρουσιαζόμενοι ἀσυγκρίτως κάποτε κατώτεροι τῶν ἠθοποιῶν οἱ ὁποῖοι παριστοῦν ἀπὸ σκηνῆς ἔργα ἀνθρώπινα, οὐδόλως δυνάμενα οὐδὲ νὰ συγκριθοῦν πρὸς τὸ Ὑπέρτατον καὶ Θεῖον Δρᾶμα τοῦ Γολγοθᾶ, τὴν Θείαν Λειτουργίαν!!!

ΠΟΛΥ ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΑΡΘΡΑ

Η ΔΙΚΑΙΑ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ ΤΗΣ ΟΜΑΔΙΚΗΣ ΖΩΗΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου καὶ τέλος)

Εἶνε πολὺ μικρὸ ποσοστὸν τῶν ὁμογενῶν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι γιὰ ἕνα λόγον ἢ ἄλλον διεζεύχθησαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικο-φυλετικήν μας ἰδεολογίαν ἐδῶ στὴν ξενητειά. Ὅλοι οἱ ἄλλοι, ἢ ἀποτελοῦν ἐνεργότατον παράγοντα εἰς τὴν κοινοτικήν μας ζωὴν καὶ θέλουν νὰ ὁμιλοῦν, νὰ σκέπτωνται, νὰ πράττουν σχετικῶς πρὸς τὰς ἀνάγκας τῆς ζωῆς μας αὐτῆς, ἢ τοὐλάχιστον καὶ μὴ ἀναμιγνυόμενοι ἀμέσως εἰς τὰ Κοινοτικά, ποθοῦν τὴν κοινοτικήν μας πρόοδον καὶ καταβάλλουν ἀπὸ τὸν κόπον τους καὶ τὸ ὑστέρημά τους γιὰ τὴν συνολικὴν ἀνάδειξιν τῆς ὁμογενείας μας ἐν τῷ μέσῳ τῶν τόσων ἄλλων φυλῶν στὴν χώραν αὐτήν.

Παρὰ ταῦτα, ἐνῷ εἶνε ἀνεγνωρισμένον καὶ πανθομολογούμενον τὸ ἐνδιαφέρον των καὶ ἡ ἀγαθή των πρόθεσις, ὅμως μερικῶν ἐξ αὐτῶν ἡ στάσις καὶ ἐνέργεια γίνεται αἰτία στασιμότητος (διὰ νὰ μὴ εἴπω καὶ ὀπισθοδρομικότητος) καὶ κάποτε καὶ ἀνεπανορθώτου ζημίας εἰς τὴν κοινοτικὴν εὐημερίαν μας καὶ εἰς τὴν συνολικὴν ἀνάδειξίν μας ὡς ἐκκλησιαστικο-φυλετικοῦ ὁμογενοῦς συνόλου. Συμβαίνει δὲ αὐτὸ ἐκ τοῦ ὅτι ἡ κοινοτικὴ καὶ φυλετική μας συνείδησις παραμερίζεται ἢ καὶ πολεμεῖται ἀπὸ τὴν ἀτομικὴν ἀντίληψιν αὐτῶν, ἀπὸ τὸν ἐγωϊσμόν, τὸ πεῖσμα, τὴν πολὺ μεγάλην ἰδέαν, ποὺ ἔχει ὁ καθένας διὰ τὸν ἑαυτόν του, τὰς γνώσεις του, τὴν πεῖράν του, τὴν θέσιν του στὴν κοινωνίαν ἢ τὴν κοινότητα, τὴν ἐπιρροήν του καὶ ἄλλα σχετικά.

Δὲν εἶνε σπάνιον τὸ φαινόμενον, ποὺ συντρίβονται προσπάθειαι μεγάλης ἀξίας καὶ μεγάλης σημασίας διὰ τὴν κοινοτικήν μας ζωὴν καὶ πρόοδον ὡς καὶ διὰ τὴν ζωὴν καὶ πρόοδον τοῦ συνόλου μας, μόνον καὶ μόνον διότι εἰς τὰς προσπαθείας αὐτὰς δὲν ἐκλήθησαν μερικὰ ἄτομα ἢ καὶ ὁμάδες νὰ ἀναλάβουν ὁλόκληρον τὴν πρωτοβουλίαν. Δὲν λαμβάνουν διόλου ὑπ' ὄψιν ὅτι δὲν εἶνε ποτὲ δυνατὸν εἰς ἑκάστην προσπάθειαν ἢ ἐνέργειαν νὰ λαμβάνουν πρωτοβουλίαν τὰ πενῆντα τοῖς ἑκατὸν ἐκ τῶν ὁμογενῶν, τὰ ὁποῖα θὰ ἔχουν τυχὸν τέτοιαν ἀπαίτησιν. Ἢ ὡς ἐὰν εἶνε ποτὲ δυνατὸν νὰ ἔχουν ὅλοι αὐτοὶ κάποιαν εἰδικότητα δι' ἑκάστην τοιαύτην προσπάθειαν, ἢ τοὐλάχιστον διαθέσιμον τὸν χρόνον, ὁ ὁποῖος ἀπαιτεῖται πρὸς μελέτην, ἐμβάθυνσιν, προσπάθειαν καὶ ἐνέργειαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν ἑνὸς ζωτικοῦ ζητήματος γενικῆς κοινοτικῆς ἢ συνολικῆς ὠφελείας.

Δὲν εἶνε σπάνιον ἐπίσης τὸ φαινόμενον ὁ ἀνταγωνισμὸς ὁ προσωπικὸς εἰς Κοινότητας νὰ κρατῇ αὐτὰς εἰς μαρασμόν. Χωρίζονται εἰς δύο διοικητικὰς μερίδας, αἱ ὁποῖαι συνήθως διαδέχονται ἀλλήλας κατ' ἔτος εἰς τὴν διοίκησιν. Οἱονδήποτε μέτρον προόδου θελήσῃ νὰ ἐφαρμόσῃ ἡ διοικοῦσα μερίς, πολεμεῖται λυσσωδῶς ὑπὸ τῆς ἄλλης, τὸ δὲ μᾶλλον ἀηδὲς θέαμα εἶνε ὅτι ἐὰν τὸ ἴδιον μέτρον προόδου υἱοθετήσῃ εἰς τὸ ἑπόμενον ἔτος ἡ ἀντίθετος μερίς, ἡ ὁποία ἀνέλαβε τὴν διοίκησιν, τὸ μέτρον αὐτὸ πολεμεῖται πάλιν λυσσωδῶς ἀπὸ τὴν μερίδα ἡ ὁποία κατὰ τὸ παρελθὸν ἔτος τὸ εἶχε προτείνει καὶ ἠγωνίσθη διὰ τὴν ἐφαρμογήν του, ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχε τότε τὴν ἔγκρισίν του.

Τὸ κακὸν ἐκτείνεται καὶ εὐρύτερα καὶ ἡ ὑπονόμευσις κάποτε φθάνει καὶ ἕως τὰ θεμέλια τοῦ ἐκκλησιαστικο-φυλετικοῦ μας ὀργανισμοῦ. Δεκαετεῖς ἀγῶνες κομματικοί, πολιτικο-ἐκκλησιαστικοί, εἶχαν φθείρει τόσον τὸν δρόμον τῆς ὑπάρξεώς μας, ὥστε εἶχε καταστῇ ἄβατος. Ὅλοι τὸ ἐβλέπομεν καὶ ὅλοι ἤλθομεν εἰς συναίσθησιν τῆς συμφορᾶς εἰς τὴν ὁποίαν ὡδηγούμεθα καὶ ὅλοι ἐποθήσαμεν τὴν ἕνωσιν διότι εἰς ἀρκετὰς παροικίας, ὅπου μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδύνατο νὰ συντηρηθῇ μία Κοινότης, ἔγιναν δύο Κοινότητες καὶ ἠγοράσθησαν Ἐκκλησίαι πλεονάζουσαι ἀλλὰ καὶ μὲ χρέη δυσβάστακτα. Ἐκπαιδευτικὴ ὀργάνωσις δὲν ὑπῆρχε καμμία ἀπολύτως. Εἷς τινας Κοινότητας ὑπῆρχε Σχολεῖον· ἀλλὰ πόσα ἐξ αὐτῶν θὰ ἠδύναντο νὰ ἀνταποκριθοῦν εἰς τὸν προορισμὸν των ἄνευ ὀργανώσεως συνολικῆς ἐκπαιδευτικῆς, ἄνευ ἐπιβλέψεως, ἄνευ κατευθύνσεως πρὸς ὡρισμένον γενικώτερον σκοπόν;

Οὕτω οἰκονομικῶς καὶ ἠθικῶς ἀπὸ ἐκκλησιαστικο-φυλετικῆς ἀπόψεως ἐβαίνομεν πρὸς τὴν ἀποσύνθεσιν. Καὶ μὲ τὴν συναίσθησιν τὴν ὁποίαν μᾶς ἐπέβαλε τὸ ἀπροχώρητον, ἀλλὰ καὶ ἡ διατηρουμένη ἀκόμη ἀγάπη πρὸς τὴν Ἑλληνορθόδοξον ὑπόστασίν μας, ἐζητήσαμεν ὅλοι τὴν διόρθωσιν, τὴν ἕνωσιν, τὴν συνεργασίαν καὶ τὸ κατωρθώσαμεν πρὸ ἐξαετίας.

Ἡ 21η Νοεμβρίου τοῦ 1931 θὰ μείνῃ ἀλησμόνητος καὶ θὰ κοσμῇ πάντοτε πολλὰς σελίδας τῆς ἱστορίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ τῆς Ἀμερικῆς. Ὁλόκληρος ἡ Ὁμογένεια κατ' αὐτήν, διὰ λαϊκῶν καὶ κληρικῶν ἀντιπροσώπων της εἰς τὴν μεγάλην Γενικὴν Συνέλευσιν ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ, κατόπιν ἐξονυχίσεως συζητητικῆς δι' ἕκαστον ζήτημα, ἐψήφισε κοινὰ καταστατικά, διὰ τῶν ὁποίων ρυθμίζεται ἡ διοίκησις τῶν Κοινοτήτων οὕτως ὥστε νὰ ἐξασφαλίζεται ἀπρόσκοπτος ἡ πρόοδος αὐτῶν, ὠργανώθη ἡ ἐκπαίδευσις, καὶ τὰ Σχολεῖά μας, ἀποτελοῦντα πλέον ἓν ὀργανικὸν ὅλον, βαδίζουν πρὸς τὸν ὑψηλὸν προορισμόν των, συνεστήθη Φιλόπτωχος Ἀδελφότης εἰς ἑκάστην Κοινότητα μὲ Κεντρικὴν Διοίκησιν, ἐφυτεύθησαν καὶ καλλιεργοῦνται Κατηχητικὰ Σχολεῖα, ἐκδίδεται Περιοδικὸν ἐξυπηρετικὸν τῶν θρησκευτικῶν, ἐκπαιδευτικῶν καὶ κοινοτικῶν καὶ κοινωνικῶν ἀναγκῶν τῆς Ὁμογενείας καὶ ἐν τῷ συνόλῳ συνεδέθημεν μὲ πολλοὺς καὶ ἀρρήκτους δεσμούς, ἄτομα πρὸς ἄτομα, κοινότητες πρὸς κοινότητας, σχολεῖα πρὸς σχολεῖα, ὥστε ἀποτελεσματικῶς νὰ ἀπομακρύνωμεν πᾶσαν ἐπιδημίαν διαιρετικήν.

Σήμερον ἡ Ὁμογένειά μας ἔχει 270 Κοινότητας, 450 Σχολεῖα, 200 Κατηχητικά, περίπου 300 Φιλοπτώχους Ἀδελφότητας, καὶ ὅλα αὐτὰ ἀποτελοῦν ἓν ἁρμονικὸν σύνολον συνεργασίας καὶ γενικωτέρων προσπαθειῶν.

Εἶνε δυνατὸν πλέον νὰ ἐπιτραπῇ ἀπὸ τὴν Ὁμογένειάν μας ἔστω καὶ νύξις πρὸς ἐπιστροφὴν εἰς τὸ παρελθόν; Εἶνε δυνατὸν νὰ ἐπιτραπῇ ἀπὸ τὸ σύνολον τῶν εὐσυνειδήτων ὁμογενῶν ἡ συμβουλὴ κατερειπώσεως τοῦ οἰκοδομήματος τὸ ὁποῖον μὲ θυσίας ὠκοδομήθη καὶ ἐλαμπρύνθη μὲ τὴν συνεργασίαν τῶν ἐπισήμων Ἀντιπροσώπων τῆς γενετείρας ἡμῶν καὶ τοῦ Κλήρου καὶ λαοῦ κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτὴν ἐξαετίαν; Εἶνε δυνατὸν νὰ ἀφήσῃ ἡ ὁμογενειά μας νὰ παρασυρθῇ εἰς σκέψεις ὀλεθρίας, ἀπὸ πρόσωπα καὶ συμφέροντα τὰ ὁποῖα δὲν ἐννοοῦν νὰ ἀποσπασθοῦν ἀπὸ τὸ παρελθόν, τὸ ὁποῖον τόσον μᾶς ἐζημίωσεν ὡς ἐκκλησιαστικο-φυλετικὸν σύνολον; Εἶνε δυνατὸν ἡ ὑγιὴς-ὑγιεστάτη αἰσθηματικῶς μεγίστη μερὶς τῆς Ὁμογενείας ἡμῶν νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς

ἄτομα καὶ συμφέροντα καὶ ἐγωπαθείας νὰ ἀδικοῦν τὴν διανοητικότητά της καὶ νὰ τὴν θεωροῦν ὡς ὄχλον ὁ ὁποῖος εἶνε εὔκολον νὰ ἐξαπατᾶται καὶ παρασύρεται εἰς δρόμους ὀλεθρίους; Εἶνε δυνατὸν τὸ ὁμογενὲς ἡμῶν στοιχεῖον τὸ τόσον προοδευτικὸν εἰς τὰς ἐργασίας αὐτοῦ καὶ τὸ ὁποῖον γνωρίζει καλῶς ὅτι ἡ βάσις τῆς προόδου εἶνε ἡ συστηματικὴ ὀργάνωσις ἐν παντὶ καὶ ἡ πειθαρχία εἰς τὴν καλὴν λειτουργίαν τοῦ συστήματος, νὰ ἀπατηθῇ καὶ νὰ δώσῃ πίστιν εἰς συμβουλὰς περὶ ἐλευθερίας δῆθεν καὶ χειραφετήσεως καὶ ἀνεξαρτησίας ἐνῷ πραγματικῶς διὰ τῶν λέξεων αὐτῶν ἐπιδιώκεται ἡ ἀναρχία, ὁ κομματισμὸς καὶ ἡ ἀποσύνθεσις εἰς τὰς κοινοτικὰς ἡμῶν ὀργανώσεις διὰ τῶν ὁποίων στηρίζεται τὸ ἐκκλησιαστικο-φυλετικόν μας σύνολον;

Ὅλοι γνωρίζουν οἱ ὁμογενεῖς καὶ πολὺ ὀρθῶς ἀναπτύσσει ἀνωτέρω ἡ ἀρθρογράφος Ζωὴ Σ. Φράγκου, ὅτι ἐλευθερία πραγματικὴ δὲν εἶνε ὁ διαμελισμὸς μιᾶς ὀργανώσεως ἢ ὁ μαρασμὸς αὐτῆς ὑπὸ τὴν πρόφασιν ὅτι ἀπαλλάσσονται τὰ ἄτομα ἀπὸ μερικὰς ὑποχρεώσεις. Διότι αὐτὸ εἶνε ἀκριβῶς δουλεία τοῦ χειρίστου εἴδους· ἀφοῦ ὁ διαμελισμὸς ἢ μαρασμὸς τῶν ὀργανώσεων σαπίζει καὶ ἐκμηδενίζει τὴν ἰδεολογίαν αὐτῶν, χάριν τῆς ὁποίας αὐτὰ τὰ ἴδια ἄτομα ἐπεζήτησαν ἀρχικῶς καὶ μὲ κόπους καὶ μὲ θυσίας ἐπέτυχον τὴν ὀργάνωσιν.

Τὸ συνολικὸν καλὸν εἴτε ἔθνους, εἴτε κράτους, εἴτε Ἐκκλησίας, εἴτε φυλετικῆς ὁμάδος, εἴτε κοινότητος, εἴτε οἰκογενείας, εἴτε οἱασδήποτε ὁμάδος μὲ ἠθικὸν σκοπόν, πάντοτε ἀπαιτεῖ καὶ θὰ ἀπαιτῇ τὴν δέσμευσιν τῆς ἀχαλινώτου ἐλευθερίας τῶν μελῶν του. Πολὺ δὲ ὀρθὰ ἡ Ζωὴ Σ. Φράγκου φέρει τὰ παραδείγματά της ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου, τὸν γάμον καὶ τὸ ἐπάγγελμα. Ἐὰν δὲ εἶνε τόσον ἀκαταμάχητα τὰ ἐπιχειρήματά της ὅτι, καὶ εἰς αὐτὰ τὰ δύο ἀκόμη, τὸν γάμον καὶ τὸ ἐπάγγελμα πρέπει νὰ θυσιάζῃ τὴν ἀτομικήν του ἀντίληψιν, δικαίωμα, κλίσιν, τὸ ἄτομον, χάριν τῆς εὐημερίας καὶ προόδου τοῦ συνόλου, πόσον μᾶλλον εἰς τὴν ἑλληνορθόδοξον ἡμῶν ὀργάνωσιν ἐν Ἀμερικῇ ἐκπροσωπουμένην ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς μετὰ τῶν Συμβουλίων της, τῶν Κοινοτήτων αὐτῆς, τῶν Ἱερατικῶν Προϊσταμένων, τῶν Διοικητικῶν Συμβουλίων, διὰ τὴν ὁποίαν καμμία ἀπολύτως θυσία ἐλευθερίας πραγματικῆς, ἢ δικαιώματος ἀπαιτεῖται παρὰ μόνον ἡ ἐφαρμογὴ τῶν ὅσων ἀπεφασίσθησαν καὶ ἐψηφίσθησαν ὑπὸ τῶν ἐν Γενικαῖς Συνελεύσεσιν ἀντιπροσώπων τῆς Ὁμογενείας, εἶνε ἀνάγκη πειθαρχίας καὶ συνεργασίας.

Αἱ Κοινότητες ἔχουν τὴν αὐτοδιοίκησίν των, ἐκλέγουν ἐλευθέρως τοὺς διοικητάς των καὶ μόνον ἐγκρίνει τὴν ἐκλογήν (ὅταν ἔχῃ διεξαχθῇ αὕτη νομίμως) ἡ Ἀρχιεπισκοπή, δίδουσα τὸ προσῆκον κῦρος εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Κοινότητος. Τοὺς Ἐφημερίους αὐτῶν αἱ Κοινότητες ὑποδεικνύουν καὶ προτείνουν πρὸς διορισμόν. Ὅταν δὲ ἡ παραμονὴ ἑνὸς Ἐφημερίου εἰς τὴν Κοινότητα θεωρηθῇ ὑπ' αὐτῆς ὡς ἐπιβλαβὴς εἰς τὴν πρόοδον καὶ εὐημερίαν τῆς Κοινότητος, μετατίθεται οὗτος ὑπὸ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἀφοῦ προηγουμένως ἀποδειχθῇ βεβαίως ὅτι οὕτως ἔχει τὸ πρᾶγμα, διότι ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει καὶ σχίσμα γίνεται εἰς τὴν Κοινότητα διὰ τῆς ἀδίκου ἀπομακρύνσεως τοῦ ἱερέως καὶ ἀσυνείδητον θὰ ἦτο ἐκ μέρους τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Εἰς τὰ οἰκονομικά των ἔχουν αἱ Κοινότητες πλήρη ἐλευθερίαν διαχειρίσεως καὶ οὐδεὶς ἀπολύτως ἐπεμβαίνει εἰς αὐτήν. Μόνον δάνεια ἢ ἔκτακτοι μεγάλαι δαπάναι δυσανάλογοι πρὸς τὴν οἰκονομικὴν αὐτῶν δύναμιν, τίθενται ὑπὸ τὴν ἔγκρισιν τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς, ἡ ὁποία κατόπιν ἐπισταμένης ἐξετάσεως δύναται νὰ ἀπαγορεύσῃ ταῦτα ἵνα προλάβῃ τὴν εἰς τὸ μέλλον οἰκονομικὴν καταστροφὴν τῶν Κοινοτήτων, τὴν ὁποίαν πολὺ εὐκόλως ὁ πρὸς ἀνάδειξιν τῆς Κοινότητος ὑπέρμετρος ζῆλος ἑνὸς Διοικητικοῦ Συμβουλίου δύναται νὰ ἐπιφέρῃ, ὅπως πλειστάκις τοῦτο συνέβη εἰς τὸ παρελθόν.

Εἰς τὸν καταρτισμὸν τῶν Κοινοτικῶν Σχολείων καὶ τὴν καλυτέραν λειτουργίαν αὐτῶν εἶνε ἐλεύθεραι τελείως αἱ Κοινότητες. Προτείνουν αὗται τὸν διορισμὸν τοῦ Διδακτικοῦ Προσωπικοῦ των καὶ τὸ Ἀνώτατον Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον ἐγκρίνει τὸν διορισμόν, ὅταν βεβαίως τὸ προτεινόμενον πρόσωπον δὲν κατέστη ἀνάξιον καὶ ἀνίκανον εἰς τὴν ὑψηλήν ἀποστολήν του. Εἰς τὰ Ἀρχεῖα τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου ὑπάρχουν τὰ ρέκορντς ἑκάστου διδασκάλου, διδασκαλίσσης καὶ οἱουδήποτε ἄλλου προσώπου ἀναμιχθέντος εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν. Ἡ χώρα εἶνε παρὰ πολὺ ἐκτεταμένη καὶ ἓν πρόσωπον ἐπαγγελλόμενον τὸν διδάσκαλον εἶνε δυνατὸν ὅταν ἐπιλάθηται τῆς ἱερᾶς ἀποστολῆς του καὶ ζημιώσῃ τὴν ἰδεολογίαν μας, νὰ μεταβῇ εἰς πολὺ μακρυνὴν Κοινότητα ἄγνωστος μεταξὺ ἀγνώστων καὶ δι' ὑποσχέσεων ἢ συνάψεως φιλίας πρὸς τοὺς διοικοῦντας νὰ ἐξαπατήσῃ αὐτοὺς καὶ νὰ διορισθῇ καὶ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἐπιζήμιον αὐτοῦ ἔργον. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὅπως καὶ εἰς πᾶσαν ἄλλην, τὸ Ἀνώτατον Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον ἔχον εἰς τὸ οἰκεῖον τμῆμα ὅλα τὰ στοιχεῖα τὰ ἀφορῶντα τὸ Διδακτικὸν Προσωπικὸν τῶν Κοινοτικῶν μας Σχολείων, εἶνε ἄγρυπνος φύλαξ καὶ σώζει τὰς Κοινότητάς μας καὶ τὰ Σχολεῖά μας ἀπὸ πᾶσαν σχετικὴν βλάβην.

Θὰ ἦτο πολὺ ἐκτενὴς ὑπόθεσις ἐὰν ἐπεχειροῦμεν νὰ ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα λεπτομερῶς ὅλας τὰς ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας ἡ Ἀρχιεπισκοπὴ προσφέρει μὲ τὰ οἰκεῖα Τμήματα αὐτῆς διὰ τὴν καλὴν διοίκησιν τῶν Κοινοτήτων, τῆς Ἐκκλησίας των, τοῦ Σχολείου των, τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφότητός των, τοῦ Κατηχητικοῦ των Σχολείου, καὶ τῶν οἰκονομικῶν των. Καὶ διὰ τὰς ὑπηρεσίας αὐτὰς ἐξαποστέλλει συνεχῶς ἐγκυκλίους διαφωτιστικάς, ἐπεξηγηματικάς, συμβουλευτικάς, καθοδηγητικὰς καὶ κρατεῖ τεραστίαν ἀλληλογραφίαν ἀπαιτοῦσαν πολυάριθμον προσωπικὸν καὶ ἡ ὁποία διὰ τοῦ ζήλου τῶν ὑπαλλήλων αὐτῆς διεκπεραιοῦται μὲ ἀσυγκρίτως ὀλιγαριθμότερον.

Ἀλλὰ τίς δύναται νὰ διανοηθῇ ὅτι εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς τεραστίας αὐτῆς ἐργασίας θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ μὴ συνεισφέρουν κάτι αἱ Κοινότητες, οἱ ἱερεῖς, οἱ διδάσκαλοι καὶ ἕκαστος τῶν ὁμογενῶν; Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν εἰς τὰς Γενικὰς Συνελεύσεις τῆς Ὁμογενείας οἱ ἀντιπρόσωποι αὐτῆς μόνοι αὐθορμήτως ἐψήφισαν ἐπιδόματα καὶ μικρὰς τινὰς ὑποχρεώσεις πρὸς τὸ Κέντρον τῆς Ὀργανώσεως, τὴν Ἀρχιεπισκοπήν. Εἶνε αὐτὸ δέσμευσις τῆς ἐλευθερίας; εἶνε αὐτὸ ζυγὸς τὸν ὁποῖον ὑπὸ καλοθελητῶν συμβουλεύεται ἡ ὁμογένεια νὰ ἀποτινάξῃ; εἶνε αὐτὸ τρωτὸν τοῦ ὁποίου ἡ θεραπεία νὰ συνιστᾶται;

Θὰ ἦτο ἀδίκημα πρὸς τὴν διανοητικότητα τῆς Ὁμογενείας ἐὰν ἐζητοῦμεν πράγματι ἀπάντησιν εἰς τὴν ἐρώτησιν αὐτήν.... Ἡ Ὁμογένεια τοὺς γνωρίζει καὶ μειδιᾷ εἰς τὰς καλοθελητικὰς δῆθεν, πράγματι ὅμως ἀστείας συστάσεις αὐτῶν.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΑ

Κατὰ τὸν μῆνα αὐτόν, ἀρχίζουν καὶ πάλιν, μετὰ τὰς διακοπὰς τοῦ θέρους, τὰ μαθήματα εἰς τὰ Κοινοτικά μας Σχολεῖα. Τὸ Ἀνώτατον Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον ἐκφράζει ἀπὸ τὴν στήλην ταύτην τὴν ἐμπιστοσύνην του ἀμέριστον πρὸς τοὺς καλοὺς ἐργάτας τῆς ἑλληνοπρεποῦς διαπαιδαγωγήσεως τοῦ παιδοκόσμου μας ἐν Ἀμερικῇ, Ἱερεῖς καὶ Διδασκάλους· συνάμα δὲ προκαταβολικῶς ἐκφράζει θερμοτάτας εὐχαριστίας καὶ πρὸς τὰ Διοικητικὰ Κοινοτικὰ Συμβούλια καὶ τὰς Σχολικὰς Ἐπιτροπάς, ποὺ μὲ ἀληθινὸν ἐνδιαφέρον παρακολουθοῦν τὴν ἐργασίαν ταύτην καὶ καταβάλλουν προσωπικοὺς κόπους διὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτῆς.

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν δὲ ταύτην, τὸ Ἀνώτατον Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον θεωρεῖ ἀπαραίτητον ὅπως ἀναδημοσιεύσῃ εἰς τὰς στήλας ταύτας ἐκ τοῦ Ἀναλυτικοῦ αὐτοῦ Προγράμματος τὰ μέρη ἐκεῖνα τῆς Εἰσαγωγῆς αὐτοῦ, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἔχωμεν ὅλοι πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν.

ΣΚΟΠΟΣ ΤΟΥ ΕΛΛ. ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον ἐν Ἀμερικῇ ἔχει σκοπὸν νὰ ἐμφυτεύσῃ, καλλιεργήσῃ καὶ ἀναπτύξῃ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν Ἑλληνοπαίδων τὰ Ὀρθόδοξα Χριστιανικὰ καὶ Ἑλληνικὰ ἰδεώδη.. Συμφώνως δὲ πρὸς τὰ ἰδεώδη ταῦτα νὰ διαπλάσῃ καὶ μορφώσῃ χαρακτῆρα ἠθικοθρησκευτικὸν καὶ Ἑλληνορθόδοξον.

Πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ τούτου πρέπει νὰ συμβάλουν ἐκτὸς τοῦ Σχολείου, ἡ Οἰκογένεια, ἡ Ἐκκλησία καὶ τὸ ὁμογενὲς μας σύνολον.

Α' ΤΟ ΚΟΙΝΟΤΙΚΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ

Τὸ Σχολεῖον θὰ συμβάλῃ μὲ τὴν μεθοδικὴν διδασκαλίαν τῶν μαθημάτων, τὰ ὁποῖα καθορίζει τὸ Ἀναλυτικὸν Πρόγραμμα τοῦ Ἀνωτάτου Ἐκπαιδευτικοῦ Συμβουλίου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Εἶναι ἀνάγκη νὰ κατανοηθῇ, ὅτι τὸ Σχολεῖον πρέπει νὰ παρέχῃ εἰς τοὺς μαθητὰς ὄχι ἁπλᾶς ξηρὰς γνώσεις, αἱ ὁποῖαι δὲν κινοῦν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν παιδιῶν, ἀλλὰ γνώσεις αἵτινες μακρὰν πάσης σχολαστικότητος καὶ ἁπλῆς θεωρητικῆς ἐπιδείξεως γνώσεων, νὰ κινοῦν τὸ ἐνδιαφέρον τῶν παιδιῶν καὶ πάντοτε νὰ ἀποβλέπουν εἰς τὸν ἀνωτέρω σκοπὸν τοῦ σχολείου μας.

Β' Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι γονεῖς ὀφείλουν νὰ φροντίζουν ὥστε νὰ ἐπικρατῇ ἐντὸς τῆς οἰκίας καθαρῶς Ἑλληνορθόδοξος χριστιανικὴ ἀτμόσφαιρα· νὰ ἐπιμένουν ὅπως τὰ παιδιά των ὁμιλοῦν εἰς τὸ σπίτι πάντοτε Ἑλληνικὰ καὶ ἡ ζωὴ ἐν γένει τῆς οἰκογενείας νὰ εἶναι καθαρῶς Ἑλληνική· πρὸ παντὸς δὲ νὰ δίδουν οἱ ἴδιοι τὸ καλὸν παράδειγμα, τὸ ποῖον θὰ εἶναι τὸ ἄριστον μέσον διὰ τὴν θρησκευτικὴν καὶ Ἑλληνοπρεπῆ ἀγωγὴν τῶν τέκνων των. Ὅταν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ὁμιλοῦν ἀγγλιστί εἰς τὰ παιδιά των ὅλη ἡ ἐργασία τοῦ Ἑλληνικοῦ Σχολείου πηγαίνει τελείως χαμένη· διότι μόνον εἰς τὴν οἰκογένειαν ἔχει τὸ παιδὶ τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἐφαρμώζῃ γλωσσικῶς ὅ,τι ἔμαθεν εἰς τὸ Σχολεῖον· ὁπουδήποτε ἀλλοῦ ἐξαναγκάζεται νὰ ὁμιλῇ ἀγγλιστί. Χωρὶς δὲ πρακτικὴν ἐξάσκησιν εἰς συνομιλίαν, δὲν εἶναι δυνατὸν κανεὶς νὰ κατακτήσῃ μίαν γλῶσσαν ὅσον καὶ ἂν τὴν διδάσκηται εἰς τὸ μάθημα τοῦ σχολείου μόνον.

Γ' Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ παράγοντα σπουδαιότατον διὰ τὴν ἀγωγὴν τῶν Ἑλληνοπαίδων. Τοῦτο δέον νὰ ἔχουν πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν οἱ Ἱερεῖς, οἱ Διδάσκαλοι καὶ αἱ Κοινότητες ἡμῶν. Δι' αὐτὸ πρέπει νὰ καταβάλλουν διηνεκῆ φροντίδα ἵνα ἡ Ἐκκλησία ἐξυπηρετῇ μὲν καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἀνάγκας τῶν ἐνηλίκων, πρὸ παντὸς ὅμως νὰ κατευθύνῃ τὰς θρησκευτικὰς καὶ κοινωνικὰς τάσεις τῆς νέας γενεᾶς.

Δὲν δύναται σήμερον νὰ νοηθῇ Ὀρθόδοξος Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἐν Ἀμερικῇ, ἂν αὕτη δὲν ἀποτελῇ κέντρον δράσεως καί ζωῆς θρησκευτικῆς καὶ πνευματικῆς ἐν γένει διὰ τὴν νέαν ἡμῶν γενεάν.

Εἰς κάθε Κοινότητα πρέπει νὰ ὑπάρχουν Σωματεῖα τῶν Νέων καὶ τῶν Νεανίδων μας. Ὅλα δὲ αὐτὰ πρέπει νὰ ἔχουν τὴν Ἐκκλησίαν ὡς κέντρον, γύρω εἰς τὸ ὁποῖον νὰ περιστρέφωνται καὶ νὰ κατευθύνωνται εἰς ὅλας αὐτῶν τὰς ἐνεργείας καὶ δράσεις. Διὰ τοῦτο ἐπιβάλλεται νὰ ὑπάρχῃ ἀπόλυτος συνεργασία διδασκάλων καὶ ἐφημερίων. Σχολεῖα καὶ Ἐκκλησία, ἐν ἀδιαπτώτῳ συνεργασίᾳ, πρέπει νὰ φροντίζουν μὲ τὴν ἀρωγὴν τῶν Φιλοπτώχων Ἀδελφοτήτων καὶ τῶν ἄλλων Ἑλληνικῶν Ὀργανώσεων, ὥστε οἱ νέοι καὶ αἱ νέαι, ὄχι μόνον οἱ φοιτῶντες εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀποφοιτήσαντες ἐξ αὐτοῦ, νὰ ὀργανώνωνται εἰς Συλλόγους, μὲ σκοπὸν νὰ καλλιεργοῦν τὰ Ὀρθόδοξα Χριστιανικὰ καὶ Ἑλληνικὰ ἰδεώδη καὶ νὰ ἐνισχύουν τὸν ζῆλόν των εἰς τὰ πάτρια. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ σχετίζωνται καὶ θὰ συνάπτουν φιλίας μεταξύ των οἱ νέοι καθὼς καί αἱ νεάνιδες· καὶ θὰ καλλιεργῆται τὸ πνεῦμα τοῦ φυλετικοῦ συνδέσμου καὶ τῆς ἀλληλεγγύης μεταξύ των· καὶ θὰ προετοιμάζηται τὸ ἔδαφος πρὸς σύμπηξιν ἀκραιφνῶς Ἑλληνικῶν οἰκογενειῶν εἰς τὸ μέλλον, μὲ συζύγους Ἑλληνόπουλον καὶ Ἑλληνοπούλαν.

Δ' Η ΟΜΟΓΕΝΕΙΑ ΜΑΣ

Ἡ ὁμογένεια δύναται νὰ ἐπιδράσῃ, ἐνθαρρύνουσα τὰ παιδιὰ διὰ τῆς ὀργανώσεως δισεβδομαδιαίων ἢ τοὐλάχιστον μηνιαίων συγκεντρώσεων καὶ σχολικῶν ἑορτῶν. ἀπὸ τὰς ὁποίας κανεὶς δὲν πρέπει νὰ λείπῃ.

ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ

Μία ἑσπέρα, κατὰ προτίμησιν, τῆς Παρασκευῆς, κάθε δύο ἑβδομάδας, ἢ τοὐλάχιστον κάθε μῆνα πρέ-

πει νὰ ἀφιερώνηται εἰς συγκεντρώσεις τῶν μαθητῶν εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Σχολείου ἢ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν συνεδριάσεων τῆς Κοινότητος.

Ἡ συγκέντρωσις αὕτη πρέπει νὰ εἶναι ψυχαγωγική, νὰ ψάλλωνται Ἑλληνικὰ τραγούδια, νὰ χορεύωνται χοροὶ Ἑλληνικοὶ καὶ νὰ παίζωνται παιγνίδια ἀπὸ τὰ συνήθη εἰς Ἑλληνικὰς οἰκογενειακὰς συγκεντρώσεις (π. χ. ἡ Κολοκυθιά, τὸ δαχτυλίδι κ.τ.λ.). Εἰς τὰς συγκεντρώσεις αὐτὰς θὰ εἶναι καλὸν νὰ συχνάζουν καὶ οἱ γονεῖς· ἐπιδρᾷ ψυχολογικῶς πολύ. Ἀλλὰ πρὸς Θεοῦ, οἱ γονεῖς νὰ μὴ πηγαίνουν εἰς αὐτὰς μὲ ἀξιώσεις περὶ σοβαρῶν πραγμάτων καὶ φεύγοντες ἀπ' ἐκεῖ νὰ ἐπικρίνουν. Πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅτι αὐταὶ εἶναι παιδικαὶ συγκεντρώσεις, μὲ ὅλας τὰς ἀνοησίας τὰς ὁποίας δύνανται νὰ κάμουν παιδιὰ διασκεδάζοντα· οὔτε καὶ ὁ διδάσκαλος νὰ παρουσιάζηται αὐστηρὸς καὶ νὰ ἀποκεφαλίζῃ μὲ ἀποδοκιμαστικὸν βλέμμα κάθε ἐκδήλωσιν τῆς χαρᾶς τῶν παιδιῶν.

ΣΧΟΛΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ

Τέσσαρας φορὰς τοὐλάχιστον τὸ ἔτος πρέπει τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον νὰ διοργανώνῃ ἑορτὰς σχολικὰς, εἰς τὰς ὁποίας τὰ Ἑλληνόπουλα θὰ ἐμφανίζωνται πρὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοῦ, θὰ ἀπαγγέλλουν ποιήματα, θὰ ψάλλουν ἄσματα, θὰ χορεύουν χοροὺς Ἑλληνικοὺς καὶ θὰ παριστάνουν ἀπὸ σκηνῆς ἔργα κατάλληλα πρὸς τὴν ἡλικίαν των καὶ σύμφωνα πρὸς τὸν σκοπόν, τὸν ὁποῖον ἐπιδιώκει τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖόν μας ἐδῶ εἰς τὴν ξενητειά..

Διὰ τῶν τοιούτων ἑορτῶν καὶ ἡ γλωσσικὴ ἱκανότης τῶν παιδιῶν εἰς τὴν Ἑλληνικὴν ἀναπτύσσεται καὶ συνείδησις Ἑλληνικὴ εἰς τὰς ψυχάς των καλλιεργεῖται καὶ διαμορφοῦται, συνάμα δὲ καὶ ἡ ἀγάπη καὶ τὸ ἐνδιαφέρον των πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν Σχολεῖον γίνονται μεγαλείτερα.

Τὸ πρόγραμμα τῶν τοιούτων σχολικῶν ἐπιδείξεων πρέπει νὰ καταρτίζηται μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας καὶ προσοχῆς. Πρέπει νὰ ἔχουν εἰς αὐτὸ ἐξαιρετικὴν θέσιν τὰ δημοτικὰ μας ποιήματα καὶ τραγούδια,, τῶν ὁποίων ἡ μορφωτικὴ δύναμις εἶναι παγκοίνως ἀνεγνωρισμένη.

Ὑπάρχουν γονεῖς, δυστυχῶς δὲ καὶ μερικοὶ διδάσκαλοι, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὴν φοβερὰν σφαλερὰν ἰδέαν ὅτι αἱ σχολικαὶ ἑορταί, ὄχι μόνον εἶναι περιτταί ἐπιδείξεις ἀλλὰ καὶ ἐπιζήμιοι εἰς τὸ σχολεῖον διότι δαπανοῦν διὰ τὴν προετοιμασίαν των πολὺν χρόνον, ὁ ὁποῖος θὰ ἐχρησιμοποιεῖτο διὰ μαθήματα.

Ἡ ἰδέα αὐτὴ εἶναι τόσον ἀψυχολόγητος ὅσον δὲν στηρίζεται καὶ εἰς τὸν σκοπὸν τοῦ Σχολείου μας, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι νὰ μεταδώσῃ ξηρὰς γνώσεις, ἀλλὰ νὰ κατευθύνῃ τὴν σκέψιν καὶ τὴν καρδιὰν τῶν παιδιῶν πρὸς κάθε τι Ἑλληνοορθόδοξον. Αἱ σχολικαὶ ἑορταί μὲ τὰ κατάλληλα ποιήματα, διαλόγους, θεατρικὰς μικροπαραστάσεις (ὅλα αὐτὰ εἰς ὁμιλουμένην ἑλληνικὴν καὶ μὲ περιεχόμενον ἑλληνικόν), ἔχουν κολοσσιαίαν ἐπίδρασιν εἰς τὰ παιδιά, τὴν ὁποίαν καθολοκληρίαν ἀδύνατον νὰ ἐπιτύχῃ ἡ διδασκαλία τῆς Γραμματικῆς κλπ.

Ἐπὶ πλέον τὰ παιδιά, φλοδοξοῦντα νὰ ἐπιδειχθοῦν τὴν ἡμέραν τῆς σχολικῆς ἑορτῆς, ἐπαναλαμβάνουν ἑκατοντάκις τὸ ποίημα, ἢ τὸν διάλογον, ἢ τὸ ἠθοποιητικὸν μέρος των, καὶ ἡ γλῶσσα ἀσκεῖται εἰς ἔκφρασιν ὀρθήν· ὄχι δὲ ὀλίγην ὠφέλειαν ἔχουν αἰσθηματικῶς ἐκ τῶν τοιούτων, ἐνῷ σπανίως ἔχουν τοιαύτην ἐκ τοῦ καθημερινοῦ ξηροῦ μαθήματος. Γίνεται δὲ ἡ γλωσσικὴ καὶ αἰσθηματικὴ αὕτη ἐξάσκησίς των μὲ πολλὴν εὐχαρίστησιν ἐκ μέρους τῶν παιδιῶν αὐτῶν. Ὅσον ἀφορᾷ δὲ τὸν χρόνον ὁ ὁποῖος πρέπει νὰ διατεθῇ διὰ τὴν προετοιμασίαν των, λέγομεν, ὅτι καὶ ἂν διατεθῇ ὁ χρόνος τοῦ καθημερινοῦ τακτικοῦ μαθήματος πάλιν δὲν ἐπέρχεται ζημία ἀλλ' ὠφέλεια. Διδάσκαλος ὅμως ἢ διδασκάλισσα ὅταν φιλοτίμως ἐργάζηται δύναται νὰ χρησιμοποιῇ μίαν ὥραν μετὰ τὸ μάθημα, ἢ ἡμέρας ἀργίας. Τὰ παιδιὰ εὐχαρίστως δέχονται, ὅταν ἔχουν νὰ ἐπιδειχθοῦν, ἀρκεῖ τὸ διδάσκον πρόσωπον νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν μεγάλην ἀξίαν τῶν σχολικῶν ἑορτῶν καὶ μὲ ἐνθουσιασμὸν νὰ ἐκμεταλλευθῇ τὸν ζῆλον τῶν παιδιῶν εἰς αὐτάς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΖΩΗ

Οἱ Σύνδεσμοι Ἱερατικὸς καὶ Διδασκαλικὸς Νέας Ἀγγλίας εἶχον τὴν ἐπιτυχῆ ἔμπνευσιν καὶ ἀπόφασιν νὰ τελέσουν ἀπὸ κοινοῦ Μνημόσυνον ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἐκ τοῦ κλάδου των ἀναπαυθέντων ἐν Κυρίῳ ἀδελφῶν.

Τὸ Μνημόσυνον ἐγένετο ἐν τῷ Ἱ. Ναῷ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ Βοστώνης, τῇ 30ῇ παρελθόντος Αὐγούστου, καθ' ὃ ἐλειτούργησεν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος μετὰ πολλῶν Ἱερέων Ν. Ἀγγλίας, ἐνῷ οἱ ὑπόλοιποι ἔψαλον μετὰ τῶν Διδασκάλων, παρίσταντο δὲ χῆραι καὶ τέκνα τῶν ὑπὲρ ὧν τὰ μνημόσυνα ἐτελοῦντο καὶ εὐσεβὲς ἐκκλησίασμα πολύ.

Τὸν προσήκοντα λόγον εἶπον ὁ Αἰδ. Σ. Ἀγγελίδης, πρόεδρος τοῦ Ἱερατ. Συνδέσμου, ὁ κ. Δ. Διασάκος, πρόεδρος τοῦ Διδασκαλικοῦ Συνδέσμου καὶ ἡ Α. Σεβασμιότης.

Μετὰ μεσημβρίαν τὰ δύο Σώματα ἐργασθέντα ἰδιαιτέρως ἀκολούθως ἐν κοινῇ συνεδριάσει ἔλαβον ἀποφάσεις ἀναπτύξεως συνεργασίας των καὶ τοῦ ἔργου αὐτῶν, καὶ ἐνισχύσεως τῆς Προπαρασκευαστικῆς Θεολγ. Σχολῆς, ὑπὲρ ἧς ἐξέδωκαν καὶ ψήφισμα.

ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΤΑΞΕΩΣ

Ἐπανῆλθεν ἐξ Ἀγγλίας ὁ Πανοσιολ. Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀρχιμ. Ἀθηναγόρας Καβάδας, μέλος τῆς ἀντιπροσωπείας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀμερικῆς κατὰ τὸ ἐν Σκωτίᾳ Συνέδριον τοῦτο.

Τὰς ἐξ αὐτοῦ ἐντυπώσεις οἱ ἀναγνῶσται τοῦ Ὀρθοδόξου Παρατηρητοῦ εὑρίσκουσιν εἰς τὰς στήλας αὐτοῦ.

ΝΕΑ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΕΝ ΑΜΕΡΙΚΗ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΑΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Μόλις ἐξεδόθησαν ὑπὸ τῶν Καταστημάτων DIVRY δύο νέα Βιβλία — Ἡ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ ΚΑΙ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ὑπὸ ΓΕΡΜΑΝΟΥ ΠΟΛΥΖΩΙΔΟΥ — ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ ΕΠΗΥΞΗΜΕΝΗ

Τ'Α ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ DIVRY, συνεχίζοντα τὰς μοναδικὰς ἐκδόσεις των χάριν τῶν Ἑλληνοπαίδων τῆς Ἀμερικῆς, ἐξέδωκαν ἐφέτος δύο ἀξιόλογα βιβλία, ἀπαραίτητα εἰς κάθε Ἑλληνόπαιδο ἐνταῦθα. Εἶνε ἡ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ (Βιβλίον Α΄) καὶ ἡ ΕΛΛ. ΙΣΤΟΡΙΑ (Βιβλίον Β΄) ὑπὸ Γ. Πολυζωΐδου.

Καὶ τὰ δύο βιβλία εἶνε γραμμένα εἰς γλῶσσαν καλῶς ὁμιλουμένην, οὔτε ἀρχαΐζουσαν οὔτε ὑπερδημοτικήν. Εἶνε χωρισμένα εἰς μικρὰ μαθήματα, συνήθως μὴ ὑπερβαίνοντα μίαν σελίδα. Κάθε μάθημα ἔχει καὶ σχετικὴν εἰκόνα, ἐπίσης δίδαγμα ἢ κατάλογον ἀγνώστων λέξεων. Ἐπίσης ἔχουν διαφόρους χάρτας, κατάλληλα ἐθνικὰ ποιήματα καὶ συγκεντρωμένας ἐρωτήσεις πρὸς εὐκολίαν τοῦ διδάσκοντος.

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ -- ΒΙΒΛΙΟΝ Α΄

Εἶνε γραμμένη διὰ παιδιὰ τῆς Β΄ ἢ Γ΄ Τάξεως. Εἰς τὰς πρώτας της σελίδας ἔχει γράμματα ἐξαιρετικῶς μεγάλα πρὸς εὐκολίαν τῶν μαθητῶν ποὺ μόλις ἀρχίζουν νὰ ἀναγινώσκουν. Τὸ λίαν διηγηματικὸν ὕφος της, τὰ θέματα ποὺ πραγματεύεται καὶ ἡ ἀφθονία τῶν καλλιτεχνικῶν της εἰκόνων, καθιστοῦν τὸ βιβλίον ἐξόχως προσφιλὲς εἰς τοὺς μαθητὰς τῶν μικρῶν τάξεων. Ὑπὸ πολλῶν χρησιμοποιεῖται καὶ ὡς Ἀναγνωστικὸν τῆς Β΄ ἢ Γ΄ Τάξεως. Ἔκδοσις πολυτελής, μὲ 60 ἀριστουργηματικὰς εἰκόνας. Κομψῶς δεδεμένη μὲ πανὶ τιμᾶται μόνον ..... **40 CENTS.**

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ - ΒΙΒΛΙΟΝ Β΄

Ἡ Ἀρχαία Ἑλληνικὴ Ἱστορία εἶνε γραμμένη διὰ παιδιὰ τῆς Β΄, Γ΄, ἢ Δ΄ Τάξεως. Μὲ διηγηματικὸν ὕφος, γλῶσσαν ἁπλῆν, ὁμιλουμένην,—οὔτε ἀρχαΐζουσαν οὔτε ἄκραν δημοτικήν—μὲ μαθήματα μικρὰ καὶ γεμᾶτα μὲ καλλιτεχνικὰς εἰκόνας, διδάσκει τὰ μεγάλα γεγονότα τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, εἰς τρόπον ὥστε ὁ μικρὸς μαθητὴς νὰ μανθάνῃ μὲ εὐχαρίστησιν καὶ νὰ αἰσθάνεται ὑπερηφάνειαν διότι ἀνήκει εἰς τὴν ἔνδοξον Ἑλληνικὴν Φυλήν. Ἔκδοσις πολυτελής, μὲ 110 ἀριστουργηματικὰς εἰκόνας. Τιμᾶται κομψῶς πανόδετος **50 CENTS.**

Καὶ τὰ δύο βιβλία μαζὺ δεδεμένα εἰς ἕνα τόμον, μὲ 170 καλλιτεχνικὰς εἰκόνας τιμῶνται μόνον .. **75 CENTS.**

ΑΛΛΑ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΑ ΣΧΟΛΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ DIVRY

ΜΕΡΟΣ Αον. -- ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ. — Γ. Κωνσταντοπούλου.—Ἐκπονηθὲν ἐπὶ τῇ βάσει τῶν νεωτέρων καὶ καλλιτέρων συστημάτων διδασκαλίας. Εἶνε τὸ τελειότερον τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων, συνταχθὲν ἐπίτηδες διὰ τοὺς Ἑλληνόπαιδας τῆς Ἀμερικῆς. Γλῶσσα ἡ καλῶς ὁμιλουμένη δημοτική, ἀπηλλαγμένη χυδαϊσμῶν. Ἁπλοῦν, εὐμέθοδον, εὐδίδακτον, πρακτικόν, πολυτελές. Τυπωμένον ἐπὶ ἐκτάκτως στερεοῦ εἰδικοῦ χάρτου, καὶ στολισμένον μὲ 37 καλλιτεχνικὰς πολυχρώμους εἰκόνας, ἀπὸ τὴν ζωὴν τῶν παιδιῶν ἐν Ἀμερικῇ, ἐπίτηδες σχεδιασθείσας διὰ τὰ μαθήματα τοῦ βιβλίου. Πολυτελῶς δεδεμένον μὲ πανί, τιμᾶται μόνον 50 σέντς.

ΜΕΡΟΣ Βον. -- ΤΟ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑΡΙΟΝ

ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.—Ε. Κωνσταντοπούλου. — Τὸ ἰδεῶδες Ἀναγνωσματάριον διὰ τὰ Ἑλληνόπαιδα τῆς Ἀμερικῆς. Μὲ θέμα τὴν καθημερινὴν ζωὴν δύο καλῶν Ἑλληνοπαίδων τῆς Ἀμερικῆς, ἀπὸ τῆς ὥρας ποῦ ἐξυπνοῦν μέχρις ἑσπέρας—στὸ σπίτι, στὸ παιγνίδι, στὸ Σχολεῖο, στὴν Ἐκκλησία, στὰς Ἑορτάς, τὸ βιβλίον δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὁδηγὸς συμπεριφορᾶς διὰ κάθε παιδάκι τῆς Ἀμερικῆς. Κάθε μάθημα ἔχει καὶ ἓν καλὸν δίδαγμα. Ἀποτελεῖται ἀπὸ κείμενον ἁπλοῦν, ὡραίαν εἰκόνα ἐπίτηδες σχεδιασθεῖσαν, καὶ παιδικὸν ποιηματάκι ἐπὶ τοῦ μαθήματος. Μὲ 74 σελίδας καὶ 37 πολυχρώμους εἰκόνας, τιμᾶται πολυτελῶς δεδεμένον μόνον 60 σέντς.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. — Γ. Πολυζωΐδου.— Ὑπὸ τύπον διηγηματικώτατον καὶ εὐχάριστον, ὅλη ἡ ἐκ τῆς Παλ. Διαθήκης ὕλη, τὴν ὁποίαν δρίζει καὶ τὸ Ἀνώτ. Ἐκπ. Συμβούλιον. Εὔληπτον, στοιχεῖα ἐκλεκτά, ποιήματα θρησκευτικά, ἐρωτήσεις, εἰκόνες, προσευχαί. Γ΄ ἔκδοσις, πολυτελῶς δεδεμένη τιμᾶται 50 σέντς.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ. — Γ. Πολυζωΐδου..— Ὑπὸ τύπον τερπνόν, μὲ ὡραῖα θρησκευτικὰ ποιήματα, εἰκόνας, ἐξήγησιν ἀγνώστων λέξεων καὶ προσευχάς. Στοιχειοθέτησις ἀραιά, χάρτης πολυτελείας. Κομψῶς δεδεμένον τιμᾶται μόνον 50 σέντς.

Η ΚΑΤΗΧΗΣΙΣ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΔΟΣ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΗΣ.—Μὲ ἐρωτήσεις καὶ ἀπαντήσεις φυσικάς, στοιχεῖα εὐανάγνωστα, εἰκόνας, ποιήματα καὶ προσευχάς, τὸ βιβλίον ἑλκύει τοὺς μαθητάς Ἡ διδασκαλία τῆς Πίστεώς μας ὅλη, εἰς 82 ἁπλούστατα μαθήματα. Ἔκδοσις πολυτελείας. Δεδεμένον τιμᾶται 60 σέντς.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.— Μὲ ἁπλοῦν τρόπον ἀναγράφεται ὅλη ἡ Ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας μέχρι τοῦ 1934, χάριν τῶν ἐν Ἀμερικῇ παιδιῶν. Εἰκόνες, ἐρωτήσεις, στοιχεῖα εὐανάγνωστα. Εἰς τὸ τέλος ἡ Ἱστορία τῆς ἐν Ἀμερικῇ Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Δεδεμ. 50 σέντς.

Τὰ ἄνω βιβλία, ὅλα ἐγκεκριμένα ὑπὸ τοῦ Ἀνωτ. Ἐκπ. Συμβουλίου, πωλοῦνται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα καὶ παρὰ τοῖς Ἐκδόταις

D. C. DIVRY, Inc., 240 W. 23rd St., NEW YORK